

Még szorosabban belevackolni magunkat az Isten tenyerébe...

A világ Tarsisba tart, mert Isten hívó szaváról bemagyarazza magának, hogy idejé múlt papi frázis. Aztán jönnek viharok az élet tengerén, és csak az ima marad. ☞ 6-7. oldal

A Diakónia Keresztyén Alapítvány nagyváradi fiókja

Otthoni idősgondozással kezdődött a tevékenység, s jelenleg is folyik három településen; összesen öt idősgondozó végez szolgálatot. ☞ 11. oldal

Hálaadó istentisztelet és lelkesbeiktatás Micskén

A templom teljes megújulásáért és az abban megvalósított korszerű fűtésrendszerért ünnepi istentiszteleten adott hálát a Micskei Református Egyházközség. ☞ 13. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2023. NOVEMBER • 34. évf. 21-22. szám • Ára 5 lej

Egyházkerületi nőszövetségi találkozó

Mintegy ezernégy százán vettek részt szeptember 23-án az Egyházkerületi Nőszövetségi Konferencián, amelynek idén a szilágysági Diósd adott otthont.

A találkozó témája: Életünk és szolgálatunk a krisztusi örökség fényében. Az ünnepélyes zászlós bevonulás után ígét hirdetett Bogdán Szabolcs János püspök a Jn 10,27-28 alapján: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.”

Előadást tartott dr. Somfalvi Edit teológiai tanár *Generációk közötti kapcsolatok, mint erőforrás az egyházban* címmel, ezt a L'Adyk, azaz a zilahi Sylvania Főgimnázium verséneklő együttesének előadása követte.

A szünet után hét gyülekezet nőszövetségének zászlaját avatták fel, majd *Imbol, az Úr szolgálóleánya* címmel Bogya-Kis Mária elnök tartott előadást. A záró istentiszteleten P. Tóthné Szakács Zita, a Dunántúli Református Egyházkerület nőszövetségi elnöke szolgált, Szánthó Júlia, a Zilahi Református Egyházmegye nőszövetségi elnöke ágendázott.

E helyen is köszönetet mondunk Bogya-Kis Mária leköszönő nőszövetségi elnöknek, aki mintegy két évtizeden át töltötte be ezt a tisztséget, és idén nyugdíjba vonul. Köszönet a házigazda Diósdai Református Egyházközségnek és a Zilahi Református Egyházmegyének, Kádár Tamás esperesnek, hogy megvalósulhatott a találkozó!

RÁCZ ERVIN

Örökké hűséges

Ezt a két szót egymás mellett jellemzőként csak az Istenre tudjuk igazán kimondani, mert ez így csak rá érvényes.

Mégis egy kisgyermektől tanulhattam meg az elmúlt napokban ezt két különböző jelenet által. Ez a kisgyermek nem más, mint az én kicsi fiam, Tamás, aki olyan bölcseségekre tanított meg és olyan dolgokra emlékeztetett, amiket én is tudtam, de amiknek az életre való alkalmazása néha már sántít. Jézus pedig újra emlékeztet, hogy legyünk olyanok, mint a kisgyermek, akik mernek a hitükre támaszkodni.

Budapestre utaztunk pár napja. Elmentünk a Bethesda kórház mellett. Heten voltunk az autóban: négy felnőtt és a három fiam. A kórház mellett aztán nekünk, felnőtteknek eszünkbe jutott az a sok rossz tapasztalat, amit kórházakban szedtünk össze az elmúlt évtizedekben. Tényleg szörnyűségeket lehet látni, érezni betegként, hozzátartozóként az egészségügyi intézményekben. A keserű tapasztalatait, konkrétan egy onkológiai klinikáról, az egyik velünk utazó felnőtt ezzel a nem éppen optimista mondattal idézte fel: aki oda bement, mindenki meghalt. Valóban mind meghalunk, hacsak hamarabb vissza nem jön az Úr Jézus, de azért ezt leszűrni egy kórház láttán mégiscsak túlzás. Érezte ezt az én kicsi fiam, Tamás is, és a lehető legegyszerűbb módon válaszolt a keserű mondatra: Senki sem hal meg, csak itt a földön!

(Folytatás a 2. oldalon)

 www.facebook.com/harangszo

Örökké hűséges

(Folytatás az 1. oldalról)

Felnőttek egymásra néztünk, és elszégyelltük magunkat. Igaza van. Van örök élet! Hiszszük, tudjuk! Ez kellene először is meghatározzon bennünket, nem a keserű tapasztalatok. Itt a földön vége lesz, kívánom, hogy minél később legyen ez. De lesz folytatás, vajon hol? Van örök életed? Krisztusban a tied lehet, és már most ebben a tudatban élhetsz. Üdvbizonyosság.

Kicsi Tamás fiam jól focizik. A futballszeretete ragályos, ezért én vagyok a „hibás”. Jár focizni pár éve. Csapatban, ügyesen, szorgalmasan edz hetente többször. Másfél héttel ezelőtt egy jobb anyagi hátterű klub hívta meg őket egy barátságos meccsre. Döntetlent játszottak. Az ellenfél edzőjének nagyon megtetszett Tamás fiam játéka, ezt jelezte is, sőt pár nappal később megszerezte az én telefonszámomat és fel is hívott, hogy átcsábítsa, a siker útját felvázolva. Megjegyzem, kedvesen beszélt. Nem igazán tetszett azonban ez a megkerülő csel, de mondtam, hogy meg fogom beszélni a fiammal a csapatváltás lehetőségét. Tamás eleinte lelkesen reagált arra, hogy őt egy jobb csapat hívja, azonban egy nappal később elég határozottan mondta, hogy maradni akar. Mert neki itt jó, mert itt szereti. Nem mondta ki, de nekem akkor is az volt az üzenete: a hűség fontosabb érték, mint a siker.

„Mert mit használna az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?” (Mt 16,26). Természetesen csuda jó dolog sikeresnek lenni, eredményesen élni, de hogy már nyolcéves gyerekekbe ezt kell belenevelni, hogy a siker érdekében le kell mondani a hűségről? És akkor miért csodálkozunk azon, ha később még jobban felborul az értékrendjük? Ilyen a világ, vagy mi teszszük ilyenné?

Egy kisgyermek által Isten rámutat az Ő örökké hűséges voltára. Áldom érte az Urat, hogy a fiam által tette. Mert mindörökké hű az Úr, aki még egy kisgyermek által is értékekre, maradandó dolgokra tanít. Ő örökké hűséges, és megtanít arra, hogy hogyan gondolkozzunk és döntsünk az örökkévalóság fényében. Ez az egyetlen lehetőségünk, hogy magunk mögött hagyjuk pinceszagú gondolkodásunkat és sötétség áztatta döntéseinket.

RÁCZ ERVIN

A türelmetlenségtől a jóságig

„A szeretet hosszútűrő, kegyes, a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel” (1Kor 13,4).

Nem vagyok mindig türelmes és jóságos. Hogy lehetnék mégis ilyenné? Csak az Isten agapé-szeretete által. Isten Lelkének megújító munkája végzi el ezt.

Türelmes szeretet. A türelem dolgában sokszor bukdácsolunk. Nehezen tudunk kivárni dolgokat, egymásra várni. Ahol hiányzik a másik türelmes elszívódása, ott csak gyűlölet, rosszakarat van. „A gyűlölet viszályt teremt, de minden hűtlenséget (vétket), eltakar a szeretet.” (Péld 10,12). Ezt a gondolatot Péter apostol viszi tovább: „Mindenek előtt legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre, mert a szeretet sok vétket

elfedez” (1Pt 4,8). A hosszútűrésre való hajlandóságot Istentől kell kérnem.

Jóságos, kegyes a szeretet. Kicsoda jó? Egyedül az Isten. Az Ő jóságából élve, kegyelme által megtartatva, az Ő kegyelmét és jóságát látva hálára indít, hogy megengedően jóságos legyek én is, még azok iránt is, akik nem irgalmasan szóltak vagy cselekedtek. Akinek sokat elengedett az Isten, hálából az is jóságosan kegyes lesz. Az alap ez: miképpen a Krisztus is megbocsátott nekünk. „Mindeneknek fölébe öltöztetek fel a szeretetet, mely a tökéletességnek kötele!” (Kol 3,14).

Nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel a szeretet. Irigykedés van a karrierizmusban, amikor csak az Én számít, a felebarát nem. Figyeld meg a kutyaéknál, mit jelent az irigység!? Az ember még jobban tud „irigy kutya” lenni. Ellenszere: együtt örülni az örülőkkel.

A nem-kérkedő magatartás az, ha az ember már nem tetszeleg mások előtt, nem szélhámoskodik, nem játszik szerepjátékot, egyszerűen Istentől függve él.

A fel nem fuvalkodó szeretet a másokra is gondol. Nem így tett egykor Nábál Dáviddal szemben. A jólétben, gazdagságban való fufuvalkodás nagy veszély, károdra lehet. Isten szeretete mindent összefog, összetart. A bennünket formáló isteni szeretet az alázat útjára vezet.

SEBESTYÉN LÁSZLÓ EDE

Rossz tett helyébe jót adj!

„És Saul fennhangon sírni kezdett. Majd azt mondta Dávidnak: Te igazságosabb vagy nálam, mert jót cselekedtél velem, pedig én rosszal fizettem neked” (1Sám 24,17–18).

Jó tett helyébe jót várj – szól a népmesék tanulsága. Keresztyén emberként ennél többre kell törekedni. Ha mindig csak azzal fizetnénk, amit kapunk, akkor hova jutna ez a világ? Ha csak akkor cselekednénk jót, ha előtte mi is jót kapunk, akkor előbb-utóbb oda jutnánk, hogy megszűnne minden kedvesség, jóindulat, segítőkészség. Jézus így tanít: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket” (Mt 5,44). Dávid ezt már Krisztus eljövetelével is tudta és alkalmazta.

Amikor Saul értesült arról, hogy Dávid milyen helyre menekült, maga mellé vett három emberrel, majd hajtóvadászatra indult. Egyszer azonban úgy alakult, hogy Saul bement egy barlangba, ahol Dávid levágott egy darabkát a ruhájából, ezzel bizonyítva, hogy alkalma volt a megölésére. Ezt később a király tudtára adta, s az sírva fakadt, mert felismerte a saját gonoszságát és a Dávid könyörületességét. Fordított esetben ő biztosan végzett volna Dáviddal. Annak köszönhető az életét, hogy neki megkegyelmezett az, akinek a legyilkolására indult.

Isten azoknak az életét áldja meg, akik nem a sérelmeik és a kapott pofonok szerint viszonzják a rosszat, hanem a hitük szerint teszik a jót. Nem azért, mert a másik megérdemli, hanem azért, mert Isten Lelke erre indít. Ámen.

ERDEI-ÁRVA ISTVÁN

Hűséggel tartozom

„Egyszer megkérdezte Dávid: Maradt-e még valaki a Saul háza népéből, aki iránt hűséggel tartozom Jónátánért?” (2Sám 9,1)

A magyar nyelv páratlanul érzékelteti a Dávid lelkében zajló örvénylő érzéseket, amelyek nem hagyják nyugton, és határozott döntésre, majd végrehajtásra ösztönzik. Saul, bár ellensége lett, mégis a kiválasztottak első királya volt, és az egy nemzethez tartozás jegyében testvére is. Ilyen háttérrel a nemes lélek a legelkeserítőbb mélységben is megoldást keres, amely önmagának és környezetének javára lesz. Dávid kérdésében nyelvünk érzékletes tolmácsolásában így hallhatjuk ki a kérdező előbb múltrendező, majd nemzetépítő szándékát. Kinek tartozom? – kérdezi, mert a rendezetlen állapotot nem tűrheti, és a kérdésben benne van az is: Kihez tartozhatom hűségemmel?

Dávid lelkiismeretének megnyugtatót keresi. Fájdalmasan emlékezik elbukott elődjére, a véres „testvéri” csatákra, a gyógyíthatatlan sebekre. Minden győzelme mellett gyászol, elsiratja a visszafordíthatatlant, igyekszik elviselhetővé tenni az elkövetkező időt, amely elől elmenekülni nem lehet. Tartozását hűségével akarja törleszteni, azaz hitével, bizalmával, erejével. Ezekkel áll nemzete szolgálatában, ott áll barátai előtt és hajdnavolt vagy még mindig elevenül szövetező ellenségei mellett.

AZ EMBERI VISZONYOK RENDEZÉSE ISTENTŐL VAN

Ha figyelmesen olvassuk a Dávid érdeklődő történetét (2Sám 9,1–12), akkor érdekes részletekre is felfigyelhetünk. Legmeghatóbb az, amikor másodjára is felteszi a kérdését,

immár nem többeknek, hanem a koronatanúnak, Cibának, aki Saul embere. Ő tud a legtöbbet a volt király emlékezetéről és a még élő hozzátartozók körülményeiről. Ugyanis a kérdés már nem a Jónátán személyére vonatkozik, hanem: „Maradt-e még valaki Saul háza népéből, akinek hűséggel tartozom Isten előtt?” (2Sám 9,3). Tartozom-e Isten hűségével, vagy Károli szerint Isten irgalmával? A változás nem stílus, nem tévedés és nem is feleslegesség kérdése. A történet nemcsak testvérhez, nemcsak nemzethez visz léleknyugtató közelségbe, hanem Istenhez is. Dávid második kérdése világosan int, hogy az emberi viszonyok rendezése Istentől van. Szövetség Istennel, Krisztus egyház-testével, Szentlélek közösségteremtő hatalmával, és utána lehet kapcsolatok rendezéséről beszélni békében, becsületesen, elfogadással, megbecsüléssel, azaz szeretettel.

Dávid megoldása a jóvátétel igazi példája. Minden koronavagyont visszaszolgáltatta Saul családjának. Jónátánra emlékezve, az élő megnyomorodott Mefibóset lett a kedvezményezett, aki Dávid asztalánál is helyet kapott élete végéig. Ez a követendő teljes visszaszolgáltatás, ez a restitutio in integrum, jóvátétel Isten irgalmasságával, mert felismerte a király, hogy a nemzet jólétét ilyen természetű lelkülettel lehet megalapozni. Így nem marad el a jövő biztosítása sem.

Tartozom! Az imádkozó ember tudja, hogy napról napra való tartozását egyre növeli, miközben alkalma van a jóvátételre, és hiszi, hogy mégis példásan tisztelheti felebarátját, lojális lehet a közösségéhez, szeretheti nemzetét, mert mindenekelőtt Krisztusban a Szentlélek munkája által Istenhez tartozik.

CSÚRY ISTVÁN

Isten ígéretei beteljesednek

Gondviselő Istenünk!

Talán nincs is megfelelő szó arra a lelkünk mélyéből fakadó hálára, amit érzünk, amivel betelünk, amikor életünkre, szereteteinkre, barátainkra, gyülekezetünkre, az anyaszentegyházra – de akár még ellenségeinkre is – gondolunk. Teljesen átjár bennünket a kifejezhetetlen hála a megtartó szeretetedért, mely szüntelen körülfogja a benned bízókat, a hittel Hozzád fordulókat.

Ígéreted minden hitben élő családnak megtartottad Jézus Krisztus által. Hűségedről és áldásodról szólnak magyar népünk évszázadai. Hűséged – mely minden vétket megbocsát, ha azt vállaljuk és megvalljuk – Jézus Krisztus ígérete szerint a világ végezetéig velünk marad. Áldásod nem fogy el, és nem vonod azt meg tőlünk. Köszönjük irántunk való bizalmadat, mennyei Atyánk, mert minden esendőségünk ellenére Te naponként bízol bennünk, hogy kegyelmedet felismerve, igyekezzünk jobba lenni.

Köszönjük, hogy bizalommal tarthatjuk eléd életünk minden mozzanatát. Megoszthatjuk veled gondolatainkat, gondjainkat, és biztosak lehetünk benne, hogy Te őszintén törődsz a neked elmondott ügyeinkkel. Emlékeztess arra is bennünket, hogy őszinték legyünk a neked ajánlott javainkban is! Saját ígéreteinkről se feledkezzünk el, amikor kikerülünk mély válságokból, ahonnan csak a Te segítséged és irgalmad tud kimenteni. Juttasd eszünkbe naponként, hogy Jézus Krisztus értünk is vállalt áldozata árán megmentettek és megtartottak vagyunk a Sátán minden kísértő szándéka ellenére. Jézusban való hitünk nem feledtetheti el, hogy naponként csak sokasodna adósságunk, ha Ő már rég nem törlesztette volna azt a kereszten. Így tekintsük betegségeinket vagy betegeinket, lelki, szellemi, testi próbáinkat, mert ezek nem a keresztünket akarják nehezíteni, hanem Jézusra irányítják tekintetünket.

Dicsőség neked, Istenünk, minden gyógyulásért is, mely a világ számára is látható jel, a beléd vetett töretlen remény felmutatása! Akik viszont betegséget hordozva élnek, ők pedig kitartó hitükről tehetnek bizonyosságot, hogy nem csupán a földiekre néznek, de a menny örökösei már most is.

Kegyelmedben, szeretetedben tarts meg bennünket ebben a világban is, Jézus Krisztusért, a mi Urunkért. Ámen.

ARDAI ÉRIKA

Ó, mily hű barátunk Jézus

Hűség – milyen szépen csengő szó, s milyen kár, hogy a mai világban egyre ritkább.

A mai ember megszokta, hogy lecseréli a megunt telefonját, konyhai robotgépét, vagy éppen az autóját, mert mindig kell a szebb, az újabb, a trendibb, és sajnos az emberi kapcsolataiban is ezt a felfogást követi. Így már nincs súlya a hűségnek az országok között, vagy éppen az üzleti életben, a családi és baráti kapcsolatokban, s – urambocsá! – már a szerelemben sem. Ha valami nem tetszik, akkor nem harcolok, nem küzdök érte, inkább lecserélem, mert az sokkal könnyebb. Tisztelet a kivételnek. Így lett zengő-pengő s egyben megüresedő szó a hűség sok ember számára.

Pedig milyen nagy kincs a hűséges társ, a hűséges barát vagy éppen a hűséges szövetség. Minden pénzt megér! Nem véletlen, hogy a Biblia oly sokszor beszél róla, mert miközben a mai világ próbálja a hűséget háttérbe szorítani, jelentéktelen kis aprósággá fakítani, aközben Isten ígéje ma is, mint már sok századdal ezelőtt is, arra hívja fel az ember figyelmét, hogy nagyon is fontos helye van a hűségnek életünkben.

HŰSÉG A BIBLIÁBAN

S ha már szóba került a Biblia, s arra gondolunk, hogy hol is találkozunk a hűség példájával benne, akkor óhatatlanul is Ruth története jut eszünkbe. Esküvői meghívókon, házasságkötéskor az istentiszteleteken gyakran csendül fel ez az íge: „Mert ahová te megy, oda megyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg én is. Néped az én népem, és Istened az én Istenem” (Ruth 1,16b). Valósággal adja magát ez a történet a hűség témájában. Sőt mondhatjuk, hogy azért is a legszebb példa ez a történet a hűségre, mert bár legtöbbször esküvőkön csendül fel, de ez a vallomás nem két szerelmes között hangzik el, hanem – és itt most lehet ámulni – egy meny mondja anyósának. S nemcsak mondja e szavakat, hanem cselekszi is, valóban hűségesen ragaszkodik Naomihoz a számára idegen földön, idegen nép és közösség között is. Szóval, ha hűségről van szó, akkor itt van Ruth példája számunkra. Mert hát lehet ezt még fokozni? Nos, a Szentírás szerint igen, s ezért ama másik példa felé irányítjuk most figyelmünket.

MÉG RUTH HŰSÉGÉNÉL IS NAGYOBB

Milyen fontos életünkben, hogy legyenek támaszaink, legyenek emberek, akikben megbízhatunk, akikre támaszkodhatunk, akik egyszerűen hűségesek hozzánk. S milyen fájdalom járja át szívünket, amikor ezek a hűséges kezek eltűnnek hirtelen életünkéből, talán mert hűtlenné válnak, vagy éppen távol vannak, vagy mert elmentek azon az ösvé-

nyen, amelyről nincs visszatérés. Egyszerűen az emberi hűség elég hamar meginoghat az életünkben. Van azonban valaki, aki mindenkor hűséges hozzád. Egy másik ószövetségi személyről azt olvassuk: „De az Úr Józseffel volt, hűséges maradt hozzá, és gondoskodott róla, hogy elnyerje a börtönparancsnok jóindulatát” (1Móz 39,21). Amikor testvérei elárulták, amikor szerető apja messze volt, amikor idegen földön senkire sem számíthatott, szólt az íge: de az Úr hűséges maradt hozzá. Az 1Móz 40. rész tudósítása szerint József a börtönből kiszabaduló főpohárnoktól éppen azt kéri: légy hűséges hozzám, szabadíts ki, de a főpohárnok elfelejti Józsefet, amikor ő kiszabadul. Majd csak két év múlva jut eszébe, de Isten addig is hű maradt Józsefhez, vele volt. Az emberekben sokszor csalódunk, azt kérjük tőlük, hogy legyenek hűségesek, de hűtlenné válnak, vagy éppen megfélemednek rólunk. Istenre azonban számíthatsz mindig és mindenhol, még messze, idegen földön is. Ahogy Ady vallja: „Mikor elhagytak, / Mikor a lelkem roskadozva vittem, / Csöndesen és váratlanul / Átölelt az Isten. // Nem harsonával, / Hanem jött néma, igaz öleléssel”.

MEKKORA AZ ISTEN HŰSÉGE?

Isten hűsége mindenhol veled van. De vajon meddig marad hűséges? Mekkora az Isten hűsége? A Szentírás bizonyossága szerint: mérhetetlen és felbecsülhetetlen. Ő akkor is hűséges, amikor mi eláruljuk Őt. Ezékiel prófétán keresztül ezt üzeni népének: „A pogány népek pedig megtudják, hogy bűne miatt kellett fogságba mennie Izrael házának, mert hűtlenné váltak hozzám, és én elrejtettem arcomat előlük; ellenségeik kezébe adtam őket, és sokan elesetek fegyver által. Tisztátalansá-

guk és vétkeik szerint bántam velük, amikor elrejtettem arcomat előlük. Ezért így szól az én Uram, az Úr: Most jóra fordítom Jákób sorsát, és Izrael egész házán megkönyörülök, mert féltő szeretetre indulok szent nevemért. Akkor elfelejthetik gyalázatukat és mindazt a hűtlenséget, amit ellenem elkövettek. Biztonságban lagnak a földjükön, és senki sem háborgatja őket” (Ez 39,23–26). Kétszer is elhangzik ebben az igeszakaszban, hogy Izrael hűtlen lett Istenhez. S Ő mit tesz? Hűséges marad, megkönyörül és visszahozza a népét a földjére. Ézsaiás prófétán keresztül így bátorítja a fogságban lévő népet: „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkez-nének is ezek: én te rólad el nem feledkezem” (Ézs 49,15). Mekkora az Isten szeretete és hűsége? Hatalmas és felfoghatatlan. Mikor mi megfélemedünk Róla, mikor hűtlenségünk mocsarában egyre lejjebb süllyedünk, Isten akkor is ott áll kinyújtott kézzel életünk felett, és így szól: Fogd meg a kezem, mert megmentelek!

Lehet ezt még fokozni? Nem hiszem. Isten hűséges hozzánk, mikor mindenki más elhagy, és még akkor is, mikor mi fordítunk hátat neki. Jól mondja az ének: mily nagy, milyen csodás hű barát a Jézus. Olyan hű barát, hogy még a Golgotát is vállalta érted. S ha belegendolunk Istennek eme nagy hűségébe, akkor rá kell hogy döbbenjünk: a mi botladozó hűségünk, amivel Jézust igyeckszünk követni, csak apró morzsája az Ő irántunk való nagy kegyelmének.

A nagy kérdés csupán az, hogy vajon értékeled-e az Ő hű barátságát. És a még nagyobb kérdés, hogy élsz-e az Ő barátságával.

Földi és mennyei angyalok ölelésében – avagy mennyei követek a szülészetben

Ragaszkodás, bizalom, kitartás, lojalitás a gyülekezetben – ezen címszavak mentén fogalmazom meg a gondolataim. Egy kicsit tágabb fogalomként kezelem most a gyülekezetet ebben a cikkben, nemcsak azokra gondolok, nemcsak olyanokról írok, akik egy adott közösség tagjai, hanem azokra is, akik életüket Krisztus mellett élték vagy élik.

SZÜLETÉS

Nemrégiben egy fénykép került elé: a második lányunk születésének emléke a Facebookon. Tudod, mikor reggel megnyitod, és egy olyan emlékekkel köszönt a közösségi oldal, ami évekkal azelőtt talán meghatározó volt az életedben. És abban a pillanatban nemcsak az a perc jutott eszembe, amikor a várakozás után kihozta anyósom a második gyermekünket, és bemutatta nekem a lányomat, de mindazok arca is megelevenedett, akik akkor ott voltak velünk. A cikk szereplői nem kitalált személyek, hanem olyanok, akik abban a percben közel álltak hozzánk. Vannak, akik még ma is, és mindig megtelik a szívünk egy-egy találkozás után, és vannak, akikkel a találkozás reménysége távolibb, mert már azon a helyen vannak, amit Urunk előrement előkészíteni. Őket már hazavitte.

ANDI

Amikor megérkeztünk a kórházba, betegfelvétel, várakozás. A feleségem már úgy szállt ki az autóból, hogy fogta a derekát. Az a pici bizsergés már jelezte, hogy aznap egy csodálatos találkozásban lesz részünk. És amíg ott várakoztunk a folyosón, megérkezett Andi. Az újszülöttsztyálon volt asszisztens. Amikor az első lányunk született, és a magyar lánynevet román fiúnévnek vélték, ő telefonált be, cseréljék már le a cetlit, mert kislány, és nem kisfiú a baba. Meg öltöztessék rózsaszínbe.

Amikor aznap megérkezett, ránk mosolygott, és mondta, most lép szolgálatba, ne féljünk, ott lesz a szülésnél ő is. Ismerős volt az orvos, a bába, a nagyfi is bent volt, lévén ő is bába, de ez egy plusz biztonságérzetet adott. Amikor nemcsak egy másik anya, egy ismerős, de egy szolgatárs felesége is arról biztosít, hogy ott lesz, és minden rendben lesz, az megerősít.

Először egy lelkészértekezleten találkoztunk. Rajta már látszott az újabb áldás, nekünk még csak az örömhír volt a szívünkben, hogy gyermekünk lesz. De valódi öröm volt együtt örülni. Aztán találkoztunk imahéten, és mikor elmondtam, hogyan köhög a kicsi, lelkemre kötötte, ha hazaértem, azonnal menjünk vele orvoshoz! Mikor leg-

közelebb találkoztunk, ránézett a kezemre, és azonnal mondta a diagnózist: jódallergia, sokat látott ilyet.

Aztán már nem találkoztunk, de hiszek benne, hogy még fogunk.

VASS DOKI

A szatmáriak mind ismerték őt. Humora, jó kedélye mindig derűre indított. Mellette nem lehetett szomorkodni.

Először egy stúdióban találkoztunk, húsvét előtt voltunk, és életem első interjút kellett elkészítenem. Nagyon féltem, de vele beszélgetve elmúlt a félelem. Nem egy elérhetetlen doktor volt, hanem azonnal jóbarát.

Amikor megszületett a kicsi, kimentem a piacra pelenkáért, gyümölcsért, ásványvízért, de a marcona portás nem engedett többet vissza. Lejárt a látogatási idő, hiába mondtam, hogy ezekre a dolgokra szüksége van a kismamának, hajthatatlan volt. Telefon elő, és a hátsó ajtón, a laboron keresztül a doki azonnal intézkedett.

Az első két baba születését követően az első látogatók között volt. Jólesett az a ragaszkodás, ami részéről körülölelt bennünket. Szeretettel állt ott a kiságyak mellett, és mindenki mosolygott, amikor ránézett. A pici életek is.

Reményik Sándor fogalmazza meg felelőmulhatatlanul, ami az ő személyiségére is igaz volt: „míg itt járt, föld angyala volt, / S most már a mennynek angyala”. Hiányzott, és ma is hiányzik, amikor Szatmáron járok. És hiszem, nem csak nekem.

KATICA

A szatmárnémeti kórházban a szülészet és a műtők ugyanazon az emeleten találhatók.

Minden az élet körül forog. És minden születésnél ott volt egy drága angyal, aki már nem is kérdezett, de tudta: élet született a földre.

Katicát az első segédlelkési szolgálatom során ismertem meg, a bibliaórák csoport, a kórus, a gyülekezet aktív tagja egész családjával. Minden babánkat már az első napon látta. Mert ha éjszakai műszak után jött ki fáradtan, akkor is ránk mosolygott, megölelt, és ahogy tehetette, meglátogatta a kicsiket.

A világvárvány alatt, amikor nem mehettünk be a kórházba, amikor senki sem látogathatta a kismamát, olyan boldogság töltött el, amikor a telefonban meghallottam: Katica ott volt. És amikor találkoztunk, ugyanazzal a szeretettel ölel át, mint az első bibliaórákon, amikor nagyon félve kerestem a helyem az új környezetben. Ugyanaz a mosoly, derű és szeretet.

ARDELEAN

Ő nem volt református. Nem volt gyülekezeti tagom. De kihagyhatatlan ebből a felsorolásból.

Az első babánk érkezése életünk egyik legcsodálatosabb időszaka volt. Csak épp az orvosokkal nem tudtunk együtt rezonálni. Jócskán féldionél jártunk, amikor drága barátaink biztatására felkerestük. Féltünk. A könyvecskében már ott volt egy másik orvos pecsétje, aláírása, mit fog szólni? Ránk mosolygott, megölelt, és helyet kínált.

Aztán érkeztek a babák, és a doki lassacskán családtaggá vált. Már Szalárdon laktunk, de elképzelhetetlen volt, hogy ne ő legyen ott a csoda pillanatában. Tudott rólunk, mindig naprakész volt, mindent végigkérdezett. Nem kellett tőle félni, közvetlensége, embersége, szeretete olyan nyomot hagyott a lelkünkben, ami örökre megmarad. Amikor a negyedik baba érkezett, már nem lehetett ott. Hiányzott.

Hiányzik. Amikor megtudtuk, hogy elhunyt, nem egy ismerős vesztesége fáj, hanem azé az emberé, aki úgy ölelt meg, amikor találkoztál vele, mint jóbarát.

Azokban a pillanatokban, amikor az ember lelke annyira érzékeny és sebezhető, mint az a pici élet, amely a földre született, nem mindegy, kik vesznek körül. Igazából, a kórházban mindig fontos, hogy ilyen emberek legyenek melletted! Ha úgy olvasod ezt a cikket, hogy ismerted őket, adj hálát Istennek értük! Ha úgy olvasod, hogy nem ismerted őket, de a magad helyén tehetsz te is valamit, egyet kérek: válj angyallá te is!

Még szorosabban belevackolni

A világ Tarsisba tart, mert Isten hívó szaváról bemagyarazza magának, hogy az csupán idejétmúlt papi frázis. Aztán jönnek viharok az élet tengerén, és csak az ima marad. Az Istent megszólító fohász. Megrázó, amikor valaki rádöbben, hogy az életünk nem az, amit évtizedeken át összegyűjtöttünk a polcokon. Hanem valami más. Valami több. És ezt olyan jó Isten szeretetében naponta megélni. Erről mesélek az alábbiakban...

KINEK SZÁMÍT AZ ÉLETED?

Ha jól belegondolsz, sokan figyelnek rád. Szem előtt vagy. Munkahelyen, családban, alkalmi találkozások során, közösségben. Rövidebb-hosszabb beszélgetések során.

Van, hogy csak belebotlasz valakibe. Talán csak pár sietős pillanatra, de az is lehet, hogy hosszasan elidőztök egymás társaságában. Mert érzed, hogy egy hullámhosszon vagytok. Mert ott és akkor tudod, hogy ez most egy kegyelmi alkalom. Amit használni kell és megélni. Olyan dolgokról beszélni, amikről csak vele lehet, mert van köztetek valami láthatatlan összekötő kapocs.

Például a múlt. Az együtt megélt idő. Az emlékek. Amikor még... És még annyi minden. És ha mindezt elkezditek mesélni, több oldalról megközelíteni, arra valóban nem elég néhány sietős, óránézegetős pillanat.

Olyan ez, mint valami közös időutazás. A hátunk mögé vetünk, elfeledünk, kikapcsolunk minden zavaró tényezőt, és csak mondjuk és mondjuk, és időnként önfeledten felnevetünk, de persze az is lehet, hogy máskor meg a könnyeinket töröljük a szemünk sarkából.

És a másik érti. Hogyne értené! Hiszen ott volt! Velem ült a padban, együtt bóklásztunk haza óvodából, iskolából. Sokszor csak úgy, szótlánul, unottan, félszavakból is értve egymást. Máskor meg izgatottan terveztünk valami nagy világmegváltó eseményt. Ahol majd mi...

Aztán persze, hazaérve, megebédelve, a fáradtságtól elkókadva, el is illantak ezek a buzgó gondolatok. Másnap már eszünkbe sem jutottak. És megint csak mentünk, bóklásztunk csendben, unottan, a környezetünket figyelve.

Ma már zömében új ismerősök vesznek körül. Furcsállod, hogy most mindenki letegez, de tudod, hogy most ez a trendi. Mintha visszatértünk volna az iskolapadba.

Oly sok benyomás, hangulat, kommunikációs eszköz ér utol. Azt hisszük, körülöttünk forog a Nap és a Hold. Aztán jön valaki és azt mondja: egy kicsit gondolj már bele, hogy kinek számítasz.

Úgy igazán.

A valóságban, a mindennapokban, a percekben és órákban. Napról napra. A szürke hétköznapiak. Az utálatos hétfőkön és a jóleső hétvégéken.

Annak, aki rád ír egy rövid üzenetet? Akivel összefutsz és udvariasan megkérdezték egymást, hogy van a család? Aki többé-kevésbé követi a virtuális tevékenységedet és hűségesen hozzászól, lájkol?

Szóval, kinek számítás? Mindezen túl. Reggel, napközben és este, és igen, még éjszaka is. Ki az, aki a szívében, a lelkében hordoz téged? Egy-egy imádságra és ölelésre. Mert te vagy neki a...

Van egy, két, három vagy akár ennél is több név, akit le tudsz írni válaszként? Akiknek az arca megjelenik előtted. Akik nélkül nem kelne fel neked a nap, akik nélkül nem lennél az, aki.

Kinek számít az életed?

Nekik, annak az egy, két, három vagy több személynek számítás igazán. Ma, amíg vagy, és utána is, mindig.

ADDIG ÓVD, AMIG A TIÉD

„Azt érzem, sokkal többet kellett volna a gyermekeimmel lennem”, vallja az ismert színész a vele folytatott beszélgetésben.

Többet kellett volna... Milyen sokszor érezzük ezt. Utólag. Amikor már nem térnek vissza a lehetőségek. Nincs visszaút. Nincs újratervezés. Csak a megbánás marad. Az elszalasztott lehetőségek. A késő bánat szomorkás érzése. Amely betérít, elkísér, éveken, évtizedeken át.

Megfigyeltük-e már, hogy életünk rohanásában könnyű szívvel magunk mögött hagyjuk a soha vissza nem térő lehetőségeket? Mindig csak a megfelelési kényszer súlyát hordozzuk, mindig arra figyelünk, ki

mit mond, hogyan véleményezi életünket, lépéseinket, döntéseinket. Már-már össze-rokadunk, de még mindig arra fókuszál az életünk, mit mondanak mások?

Pedig mindig értékesebb az, mit mond a család, a szülő, a házastárs, a gyermek... A mellettünk álló. Mit várnak tőlünk ők, a velünk élők? Mit gondolnak, mit kérnek? Hiszen végső soron ez a legfontosabb. Bármilyen más vélemény csak jön és megy.

Egy ismert missziós lelkipásztorral beszélgettem néhány éve. Nagyon megragadtak őszinte, önkritikus mondatai az elszalasztott lehetőségekről. Ifjúsági lelkész volt, négy kicsi gyermekkel, ő pedig évente 150-160 napot is távol volt táborokban, gyülekezeti alkalmakon. Szomorúan vallotta meg, hogy miközben pezsgett az élete a számos szolgálati lehetőségtől, kimaradt a gyermekei életének egy részéből.

És ezeket az időket már nem lehet bepótolni. A már lassan középkorú gyermekeinek az édesanyjukkal ma is szorosabb a kapcsolatuk. Az elvesztegetett lehetőségek nem térnek vissza. A tanulságot ő maga vont le: „Isten nem azt várja tőlünk, hogy a szolgálat miatt ne gondoskodjunk gyermekeinkről és feleségünkről. Családunk legalább olyan fontos kell legyen, mint a gyülekezet.”

Sok lánglelkű prófétának van megkeseredett, depressziós, elhanyagolt felesége; tengődő, figyelem- és szeretethiánytól szenvedő papgyermek. És ez oly sok mindent megkérdőjelez.

Megszoktuk, hogy a tisztségek, bársonyszékek mágnesként húznak magukhoz, sokszor úgy gondoljuk, nélkülünk semmi sem fog menni. Ha mi nem vagyunk, összedől az egész. Ennek a legtöbbször a család a fő vesztese. A gyermek és a házastárs húzza a rövidebbet. Ők az áldozatok, a csendes szen-

magunkat az Isten tenyerébe...

vedők. Akik el kell fogadják, hogy apa soha nincs itthon, soha nincs velünk, mert ő a fontos ember, a láthatatlan apa...

Közben eltelnek az évek, és a gyermek lassan kirepül. Az elvesztegetett évek pedig nem térnek már vissza. Csak a folyamatos hiány érzése marad velünk. A tisztségek elmúlnak, az idő leperreg, mi pedig túl későn döbbenünk rá, hogy nincs újratervezés. Nincs új esély. Ami kihullt az ujjaink között, az már soha nem lesz a miénk. Ezért hát addig óvd, amíg a tiéd!

AZ ÉLET ELMÚLIK

Idős, 88 éves tanárom időnként hírt ad magáról. Már jó ideje nem postai levelet ír, hanem e-mailt. Ilyenkor, ha nem kerül is szóba, eszembe jutnak az egyetemi évek. Az előadásai, a humora, a könyvei, és egyáltalán az együtt töltött idő.

Aztán máris visszaröppenek a mába és megállapítom, hogy az idő fogy, az élet múlik. Bármennyire időtlennek és érinthetetlennek érezzük is magunkat lelkileg. A tükörbe nézve könnyen elfogadjuk a változhatatlant. Csak akkor húzzuk fel kissé a szemöldökünk, amikor öt-tíz éves fényképek kerülnek a szemünk elé. Mert érezzük, sőt látjuk is, hogy valami változott. „Sátor testünk” már nem a régi.

Reggelente egyre gyakrabban megesik, hogy már nem a régi fiatalos lendülettel ugrom ki az ágyból, inkább valami öreges megfáradással, lassú vánszorgással, mint aki pihenés helyett csak még inkább elfáradt az éjszaka során. Mintha belül ott motoszkálna az érzés, de jó lenne még fél napot egyhuzamban pihenni.

Most kezdem megérteni azokat az időseket, akik elköltözésük előtt egyre gyakrabban megpihenésről beszélnek. Sátor testük beomlóban, örökös fáradtság honol vállukon, s hiába időtlen a lélek, ha a test erőtlen...

Mert a test jelez, mint valami hűségesen járó óraszerkezet. Mutatja az időt, az idő múlását. Azt, hogy minden megélt pillanattal az elmúlás felé lépkedünk. És ezzel egyidejűleg egyre drágább lesz számunkra az élet. Nemcsak a jelen és a jövő, de a hátunk mögött hagyott múlt is. Mert a jövőnk egyre kevesebb, míg a múlt folyton növekszik, mint egy bővülő puttony, amibe állandóan rakosgatjuk az emlékképeket.

Időnként az is bevillan, hogy huszon- és harmincévesen mennyire nem mértük az időt. Ha eltelt egy év, azt gondoltuk, hát üsses kő, majd jön sok másik. Hiszen a java még előttünk van. Épp ezért könnyedén belelovaltunk magunkat kétes helyzetekbe is, amikre visszagondolva ma már csak csóváljuk a

fejünket egykori önmagunkon. „Hogy lehettem ennyire...?”

Így múlik el... És így tanuljuk meg lassacskán értékelni az időt. És valahogy még szorosabban belevackolni magunkat az Isten tenyerébe. Mert tudjuk, hogy mit ér nélküle az élet. Az évek, az évtizedek, sőt egy egész élet... És mekkora felelőtlenség nélküle búcsút inteni ennek a földi létnek. Üdvbizonyosság, megváltó kegyelem nélkül.

Talán ezért is a sok idős istenkereső az istentiszteleteken. Hiszem, nem csak megszokásból és különféle egyéb indokból. Hanem azért, mert ahogy telik az élet, lassan ráereszkedik az emberre a készülés gondolata. Hogy valamit még nem intézett el. Valami készületlenség még ott van a lelkében. Sok ilyen testvérről emlékszem, aki az utolsó

tíz-tizenöt évében lett hűséges templomjáró, mert ott lakott a lelkében a készülés igénye. Hogy megtalálja azt, aki az út, az igazság és az élet, és aki átvezeti őt mennyei dicsőségébe.

MI AZ ÉLETÜNK?

Megszoktuk, hogy manapság olyan magasra került az ingerküszöbünk, hogy csak ritkán kapjuk fel a fejünk egy-egy hír hallatán.

Nehéz bennünket megérinteni, megszólítani. A megszokott mozdulattal, fásult lelkülettel simogatjuk tovább a képernyőt. Bele sem nézünk a tartalmakba. Címek alapján mondunk véleményt, és az adott lelkiállapotunkat tárjuk a világ elé.

Egy ismert vígjátékban (*Jöttünk, láttunk, visszamennénk* 3.) a középkorból odapotytyant felmenője elé áll a fiatal lány, és tágra

nyílt szemmel azt mondja: kezdek hinni neked, ez pedig óriási dolog egy huszonegyedik századi ember részéről!

Margóra, szélre sodródott a hit. A ma embere kapkod, rohan, sietősen éli az életét. Nincs már ideje az összekulcsolt kézre, a csendes percekre, pláne nem a vasárnapi csendes órára, amikor egy kis időre ünnepelőbe öltözhetne a lelke és odajárulhatna az Úr elé.

Miközben eszik az életét a különféle népbetegségek, naponta a túlélésért küzd, látja a világ forrongását és rossz irányát, bele sem gondol, hogy rossz úton jár. Hogy el van veszve, és hogy vajon hol van mind-ebből a kiút.

Néha eléje kerül egy-egy életvezetési tanács, amire bólint és lájkol, hogy jó, ez mennyire igaz, mennyire így van, és ennyi a lelki élet. Miközben az ő szívében is ott vannak a gyenge pontok, a visszatérő fájdalmak, a küszködések. A múlt, a jelen és a jövő aggodalma.

Egyben tartani a családot, beosztani a pénztárca tartalmát és valahogy megtalálni a középutat. De ahhoz már túl gyors az élete, túl nagy a zaj körülötte, hogy meghallja az Úr csendes szavát, bebocsátást kérő kopogását.

Egy hívő orvosnő mondta, hogy mindenkinek megvan az a pont az életében, amikor valamilyen módon találkozik Istennel. És akkor dönteni kell. Vele vagy nélküle? Milyen nagy áldás, amikor a gyermeket szülei viszik az Úr házába, és nem bajok, betegségek, tragédiák fékezik le felnőtt korában, és döbbennek rá, hogy Isten nélkül nyomorúságosan üres és védtelen az élet.

A világ Tarsisba tart, mert Isten hívő szaváról bemagarázza magának, hogy az csupán idejétmúlt papi frázis. Aztán jönnek viharok az élet tengerén, és csak az ima marad. Az Istent megszólító fohász.

Jakupcsek Gabriella ismert tévés személyiség mondta egy vele készült interjúban: amikor az életed vége közeledik, mindent rendezd el magad körül, és ha lehet, mondj le mindenről. Mert ilyenkor kiderül, hogy semmire nincs szükséged. Pakolsz és rájössz, ez mind-mind teljesen lényegtelen. De mégis, akkor mi számít, kérdezett vissza a riporter, a csodálkozástól elkerekedett szemmel. Az emlékeink. Az emlékeink és az emberi kapcsolataink a fontosak. Semmi más – jött a könnyben úszó válasz.

Megrázó, amikor valaki rádöbben, hogy az életünk nem az, amit évtizedeken át összegyűjtöttünk a polcokon. Hanem valami más. Valami több. És ezt olyan jó Isten szeretetében naponta megélni...

Hűség a családban

Kedves olvasó! Amikor most együtt körüljárjuk a hűség témakörét, fontos, hogy kitágítsuk a látóhatárunkat. Ugyanis amikor kimondjuk a „hűség” szót, a legelső, ami eszünkbe jut, szinte mindig a házastársi hűség, és ezt rögtön követi a hűtlenség gondolata. Szinte pörögnek a fejünkben a kételyek a párunkkal kapcsolatban – ezeknek vagy utánajártunk, vagy sem –, baráti körünkben megtörtént esetek, olvasmányélmények, vagy akár a Biblia tanítása a paráznaságról. Viszont most nem csak erről lesz szó. Megvizsgáljuk a családjunk működését, kiterjesztve a szülőkre, nagyszülői körre, és a gyermekekre is.

Mi a hűség?

Vajon meg tudnánk határozni azt, hogy mit jelent a hűség a családban? Ami legelőször eszembe jut ezzel kapcsolatban, az az őszinte elköteleződés. Az, hogy hű vagyok a családtagjaimhoz, azt jelenti, hogy nem csapom be őket. És most, felnőttként, vissza kell mennünk a gyermekkorunkba, mert mint minden lelki dologban, ebben is nagyon fontos a neveltetésünk. Milyen mintát láttunk? Vajon otthon őszintén kimondták a problémákat, vagy rejtegették őket? Meg tudták oldani őket, vagy a szőnyeg alá seprtek? Sok felől hallottam már azt, hogy úgy nevelték régen a gyermeket, hogy a szülők nem vitatkoztak előtte, csak akkor kezdték el boncolgatni a nem tetsző dolgokat, amikor a gyerek lefeküdt. Vajon ez jó volt? Vajon a gyermeknek arra volt szüksége, hogy az életnek csak a szebbik oldalát lássa? Hogyan tanulja meg a konfliktusok kezelését, ha otthon elrejtették előtte a valóságot?

„AZ ÉLET NAPOS OLDALA”

Bár lehet, sokan megharagszanak rám, mégis azt mondom: mellett, hogy hagyománytisztelebbek voltak az emberek harminc-negyven évvel ezelőtt, eléggé képmutató korban nőttünk fel mi, mostani középkorúak, tisztelet a kivételnek. Családon belül sok becsapást, hazugságot és a valóság megszépítését láttuk. – Nem mintha a mostani internetes kirakatvilágban más lenne a helyzet.

Az tudja igazán, mit jelent az őszinteség, akinek a szülei őszinték voltak egymással és a gyermekükkel. Akiknek nem voltak őszinték a szülei, azoknak ezt meg kell tanulniuk.

Sokszor felteszem a kérdést, hogy miért ragadnak annyian külföldön, távol a családjuktól. Azt értem, hogy miért mennek el: azért, mert házat akarnak felújítani, gyereket taníttatni stb. De amikor kész a ház, a gyermek elvégezte a tanulmányait, tehát elérték

a célt, miért nem jönnek haza a feleséghez/férjhez? Miért jelent többet a pénz, mint a család? Miért jobb külön, mint együtt?

A 21. században a fiatalok nem akarnak házasodni. Sokan azt mondják, hogy félnek elköteleződni, mert otthon nem láttak boldog családi mintát, sem igazi őszinteséget és szeretetet. Számukra a házasság inkább jelent keserű együttélést, mint szerető közeget. Szerintük jobb egy laza kapcsolatban élni, mint házasságban.

BIZTOS ALAPOK

A hűség alapja szerintem a hit és a szeretet. A hívő ember értékrendje teljesen más, mint a hitetlené, ugyanis a hívő ember legelőször hű Istenhez és a parancsolataihoz, így a hűsége felette áll az embernek. Éppen ebből kifolyólag soha nem csapná be a családját.

A hűség alapja az egyén érzelmi fejlettsége is. A hűség az önbizalommal rendelkező, szeretni tudó ember tulajdonsága. A megcsalás legtöbbször valamilyen „deficitből”, hiányból ered. Az önbizalom-hiányos embernek nem elég, ha egyvalaki dicséri meg; kényszeresen keresi az elismerést, így előfordul, hogy a magánéletben trófeákat gyűjt. A hiúságában megsértett férj gyakran áll bosszút megcsalással a feleségen. Ha valami hiányzik a kapcsolatból, van, aki máshol keresi meg. Ez kompenzálás és belső kényszer szülte cselekedet, amelyre magunktól gyakran nem is találjuk meg a magyarázatot. Ilyen esetekben szakember segítsége kellene.

DÖNTÉSEK

A hűség elhatározás kérdése is. Egyes statisztikák szerint a férfiak 90%-a legalább egyszer megcsalta a párját. Nem tudom, hogy tényleg így van-e. A nőkről nincs ilyen kimutatás, de a pszichológusok szerint a nők statisztikája sem sokkal jobb.

Amikor megjelenik a családban valamilyen érzelmi törés, ami hazugságra vagy pótcselekvésre, netalán megcsalásra készítet, tehát amikor megjelenik, akkor kellene orvosolni. De ki mondja el a párjának, hogy „tegnap megtetszett valaki az utcán”, vagy „én

úgy érzem, megkoptak az érzéseim”, „azt vettem észre, hogy belefeledkeztem egy társaságba, és elfelejtettem időben hazamenni, és ott sokkal jobban éreztem magam, mint otthon”?

Ez az egyik. A másik az, hogy mindenki véleménye fontos legyen. Mindenki meg tudja valósítani a családon belül, amire vágyik. Odafigyeljenek a családtagok egymás vágyára, óhajaira.

Véleményem szerint valahol itt kezdődik a boldog család: az egymásra való odafigyelésben és az őszinteségben, nem csupán kapcsolatban belül, hanem az egész családon belül.

Ide kívánczok a gyerekek kapcsán még egy gondolat, ez pedig a gyermekünk serdülőkorú időszeke. Bármennyire hitelesen neveljük is a gyermekünket, a kamaszkor a szülőkről való leválás időszeke, amikor minden kamaszt hazugságon lehet fogni, mert ebben a periódusban a baráti körhöz hű, nem pedig a szülőkhöz. De ha résen vagyunk, és a minta, amit látott tőlünk, őszinte, akkor felnőttként vissza fog térni az általunk felállított értékrendhez.

BIZALOM

Megegyezhetünk abban, hogy egy család működtetése nem könnyű, de nagyon kreatív és fontos feladat. A család érzelmi biztonsága a házastársak kapcsolatának a függvénye. A gyermekek azt veszik át, ami bennünk van, hiszen érzelmileg ránk vannak csatlakozva. Azt tanulják meg, amit tőlünk látnak, a mi hétköznapi konfliktuskezelésünk, őszinteségünk vagy akár képmutatásunk válik számukra mintává, mely beleivódik a lelkükbe.

Ha nem volt előttünk követendő minta, akkor Isten az igéjéből megtanít minket arra, hogyan éljünk, csak olvasni kell a Szentírást. Ha tanácsot adhatok, akkor olvassuk az Újszövetséget, az Ószövetségből pedig a Példabeszédek könyvét, mely magába sűríti hosszú évezredek tapasztalatát és családi értékrendre való tanításait, még akkor is, ha esetleg néhány dolog már nem úgy működik a világban ma, mint régen.

Állhatatosság a gyülekezetben

Az első kérdésem az lenne, mielőtt megvizsgáljuk a gyülekezet működését, hogy valójában mi a gyülekezet. Látszólag egyszerű a válasz: a református gyülekezet a településen élő református egyháztagnak közössége. Ez településenként általában több száz főt jelent, ezzel szemben, ha bemegyünk vasárnaponként a templomainkba, és szétnézünk, az istentiszteleti létszám nemigen éri el a száz főt, kivéve a nagy vagy városi egyházközségeket.

Akkor mi a gyülekezet? Vajon tegyük különbséget, és válasszuk szét a két fogalmat: egyházközség, amely több száz fő, valamint gyülekezet, amely kevesebb, mint száz, és tulajdonképpen a templomjáró, nőszövetségben, vallásórákon, ifjúsági bibliaórákon aktív és presbitériumban munkálkodó egyháztagnak jelenti?

Ha a gyülekezetet az egyházközség összlétszámával azonosítjuk, akkor lesz több száz inaktív tagunk, akik semmilyen alkalomra nem megszólíthatók, karácsonyeste vagy olyan alkalmak kivételével, amelyek őket a családjukban érintik: esküvő, konfirmáció, keresztelés, temetés.

Ha a gyülekezetet leszűkítjük az aktív tagokra, teljesen más képet kapunk, ugyanis az egy élő közösség, melynek tagjai részt vesznek a gyülekezet alkalmain, érdeklődéssel követik az egyház működését, beleszólnak, dicsérnek, elmarasztalnak, megsértődnek, kibékülnek, de mindenképpen fontos alkotóelemei a gyülekezeti munkának, viszont kevesen vannak.

EGYÜTTMŰKÖDÉS

Vajon mi a gyülekezeti együttműködés alapja? (Itt az aktív tagokkal való együttműködést szeretném taglalni, később térünk ki arra, hogy milyen elképzelésem van a többiekkel kapcsolatban.) A gyülekezeti munka elsősorban Isten munkája az Ő Lelke által, viszont ez csak első hallásra ilyen egyszerű, ugyanis Isten Lelke általunk munkálkodik. Vagyis mindazt, amit a gyülekezetben véghez akar vinni, legtöbb esetben általunk cselekszi.

Ehhez viszont kellenek a szolgálatban kitartó, meg nem lankadó lelkipásztorok. Bármennyire is igyekszünk, vannak ezen a téren hiányosságaink. Ugyanis sok lelkipásztor megfárad vagy meglankad időnként a buzgóságban, és van, hogy benne is ragad a tehetetlenségében. Írtunk már erről, most nem szeretnék erre külön kitérni. De egy dolog biztos: ha a lelkipásztor a 21. században azt várja, hogy a gyülekezettől kapjon időnként új erőt, akkor nagyon csalódott lesz, mert kevés olyan gyülekezet van, ahol bármilyen cél érdekében megmozdul a többség, arról nem is szólva, hogy saját célokat tűzön ki.

A lelkipásztor elsősorban Isten igéjéből és Lelkéből tud erőt meríteni, és így folyamatosan új ötletekkel előállni és összetartani az aktív gyülekezeti tagjait, bízva abban, hogy Isten megszólít és szolgálatba állít új embereket is időnként.

A lelkipásztor és a gyülekezet hosszú távú együttműködése nem könnyű, ugyanis sok akadályt kell leküzdeni az évek/évtizedek során. A lelkész és presbitériuma között generációs eltérések és ebből fakadó gondolkodásmódbeli különbségek is adódhatnak. Ezeket át kell hidalni, viszont a rugalmasságot, alkalmazkodást nagyrészt a lelkésztől várja el a gyülekezet és a presbitérium is.

Ugyanis a lelkipásztor a gyülekezetben nagyrészt egyedül van, neki nincs sem komája, sem testvére, sem szülője, gyakran még jó barátja sem a gyülekezetben. Nemrég hallottam valahol egy gyülekezeti tagot így nyilatkozni egy lelkész valamilyen döntése kapcsán: „Lehet, hogy neki van igaza, de mivel én megbántottam érzem magam, a rokonságom is így fog érezni. Na, lássam, akkor mit

csinál a pap! Ő egyedül van a véleményével, de mi sokan vagyunk, és mindenki mellettem áll.” – Így nagyon nehéz dolgozni.

ELLENSZÉLLEN

Mai korunk ráadásul kifejezetten egyházellenes. Nyugat-Európa elég régen elkezdte felmorzsolni a felekezeteiket ahhoz, hogy ennek a szele már hozzánk is eljusson, és az emberek már nálunk is minden hibát felnagyítanak, amit az egyház vezetői elkövetnek. Emellett a médiában olyan megnyilvánulások is akadnak, mintha mi, lelkészek csak hibázni tudnánk. Gyülekezeti szinten is gyakran keresik a hibát a lelkipásztorokban, sok esetben azt nem veszik észre, amit tesz, vagy amit jól végez, csak azt keresik, és róják fel, amit nem.

Nem mondják ezt feltétlenül a szemünkbe, de valamilyen úton-módon a tudunkra adják. Egy lelkészt általában akkor kezdenek

becsülni, amikor távozott a gyülekezetéből. Nem minden gyülekezetre jellemző ez, de gyakori jelenség.

Ezenkívül a közömbösséggel is meg kell küzdeni. Nem tudom, hogy egyes emberek az egyház iránt közömbösek-e csupán, vagy Isten iránt is teljesen érdektelenek. Mivel az egyházellenesség nagyobb, mint az Istenellenesség, gondolom, hogy a közömbösség is körülbelül így áll.

CÉLOK

Megosztom önökkel, hogyan látom a gyülekezetek működését ma és a lehetőségeket a megújulásra. Nagyon fontos a lelkipásztoroknak és a presbitériumnak leszögeznie azt, hogy a gyülekezet nem anyagi érdekű társulás, hanem a cél istenhitre vezetni az embereket és megőrizni a ránk bízott egyházi vagyont, felújítani, rendben tartani épületeket. Ha ezt tartja mindenki szem előtt, sokkal könnyebb közös nevezőre jutni. Ebben az esetben a presbitereket és gondnokot nem

rokonszenv vagy egyéni érdekek alapján választjuk, hanem az egyház érdekét szem előtt tartva.

Nagyon fontos, hogy a lelkipásztor minden szolgálatra felkészülve menjen, és minél több ember érezze magát megszólítva, a templomlátogatók üzennel menjenek haza, mert így van

esélye annak, hogy mások is csatlakoznak.

Minden gyülekezeti munkát nagyon komolyan kell venni, mert a vallásórás gyerekek hite által meg lehet szólítani a szülőt, az ifiben levő fiatalokból lesznek a jövőbeli presbiterek – mármint akik itthon maradnak közülük –, és nagy eséllyel a következő generációt is be lehet vonni az egyházi életbe.

Ne felejtjük el hangsúlyozni, hogy minden gyülekezetnek van egy magva. Ők, ha törnek, ha szakad, kiállnak az egyház és Isten ügye mellett. Nagyon fontos, hogy az ő ambíciójukat segítsük, mert ők a gyülekezet motorja, akik állhatatosságból példaértékűek.

Ha nem tévesztjük szem elől a célt, vagyis azt, hogy Istenhez vezessük az embereket, és szeressük a gyülekezetünket, és ha a körülöttünk lévőknek is ez a céljuk, akkor bármilyen gond adódik, meg fogjuk találni közösen azt a megoldást, ami mindenkinek megfelel.

VAGYOK, AKI VAGYOK megismerése

– JAHVE világossága

(Előző lapszámunk anyagának folytatása)

Mózes tehát nemcsak az élet iskolájában tanult nyolcvanéves koráig, hanem JAHVE iskolájában is szorgalmasan képezte magát. Csak így válhatott azzá az emberré, akire Jahvének szüksége volt ahhoz, hogy szája és keze legyen a tíz csapás idején és a kivonuláskor, majd vezérként, bíróként, főpapként és prófétaként a választott nép élére álljon a vándorlás teljes idején. És csak így léphetett egyre előre a Jahve megismerésének útján is.

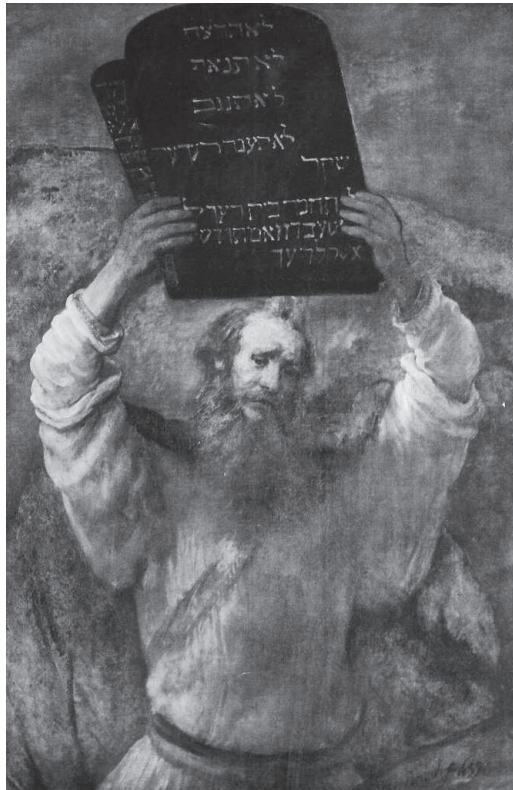
MIT SZERETNE ELÉRNI ISTEN?

Feltevődhet bennünk a kérdés, hogy mi szüksége lehetett Mózesnek erre a mélyebb ismeretre. Hiszen megtapasztalta Jahvét már több alkalommal is, élő kapcsolata volt vele, Jahve beszélt hozzá, csodákat tett rajta keresztül, Mózes pedig gyakran imádkozott Hozzá, egyben beszélgetett Vele. Tehát ismerte Jahvét, sőt, jobban ismerte, mint bárki más ismerhette az akkor élt emberek közül. Ennél többet ember nem akarhat – gondolhatnánk, de akkor nem számolnánk azzal, hogy mit szeretne elérni Isten.

Hiszen annak idején volt két ember, aki tökéletesen és színről színre ismerte Őt, rögtön a Teremtést követő időszakban. Nem csak a hangját hallották, és nem csak furcsa természeti jelenségként ismerhették, mint amilyen egy égő, de el nem hamvadó csipkebokor. Láthatták és tapasztalhatták teljes valójában, és tökéletes közösségben élhettek Vele. Isten ott járt a kertben, és ez a bűnesetig nem zavarta az embert, nem érezte úgy, hogy el kell bújni. Azzal azonban, hogy összüleink engedetlenek lettek, és ezzel bűnt követek el, Isten és az ember közötti kapcsolat megszakadt, a Paradicsomból való kiűzetést követően pedig szép lassan az ismeret is elveszett. És az emberek létrehozták saját isteneiket, kiépítették saját vallási rendszereiket, amelyekben jól érezték magukat, és amelyek szerint kényelmesen élhették életüket, és nem keresték többé Jahvét. Jahve viszont minden időben felkereste választottait, célokat állított eléjük, és képezte őket, mert tervében az is szerepelt, hogy a megromlott kapcsolat újra helyreálljon.

TÖRÖLJÜK FÉNYESRE A TÜKRÖT!

Azonban minden kapcsolat kétirányú, és minden kapcsolathoz legalább két személy együttes akarata szükséges. Nem elegendő tehát Jahve cselekvése, az embernek magának is tennie kell azért, hogy a kapcsolat helyreállhasson. Ezért volt fontos Mózes

számára Jahve minél átfogóbb megismerése, és ezért kellene fontos legyen napjaink hívó embere számára is. Mert való igaz ugyan, hogy ma is érvényes Pál apostol megállapítása, mely szerint tükör által homályosan látunk, viszont ez nem ok arra, hogy a tükröt félretegyük, és ritkán nézzünk bele. Sőt, inkább mindennap elő kellene vennünk, hogy letakarítsuk róla a port és egyéb maszatot, és fényesre töröljük minden alkalommal, hogy egyre tisztább képet alkothassunk. Hisz valójában az Úr végtelen szeretetének köszönhetően épp annyit ismerhetünk meg Belőle, amennyit csak szeretnénk. Csak rajtunk áll, hogy keressük-e Őt az életünkben, halljuk-e hívását-nógatását, kutatjuk-e akaratát mindennapjainkban.

Isten, mindannyiunk legnagyobb pedagógusa, pontosan ismeri szükségünket, tanulni vágyásunkat és tanulási képességeinket, ezért minden alkalommal úgy irányítja oktatásunk-nevelésünk folyamatát, hogy közelebb kerülhessünk Hozzá. Csak figyelniük kell Rá, hallgatniuk kell Őt, és időben megkapunk minden tudást és ismeretet, amire csak szükségünk lehet. Akkor is, ha ez abban a pillanatban nem nyilvánvaló.

Mózes is így tanult, hallgatva Jahvét, követve utasításait, végrehajtva minden feladatot, amit csak kapott. Cserébe pedig olyan ismerettel gazdagodott, amely a mai napig meghatározó minden Benne hívó ember számára: felmehetett a Sínai-hegyre, és negyven napon keresztül egy közösségben lehetett Jahvéval. Úgy tapasztalhatta meg Őt, aho-

gyan nagyon hosszú ideje senki. És nemcsak közösségben lehetett Vele, hanem végül választ is kapott arra a kérdésre, amelyet első találkozásukkor feltett a csipkebokornak: Ki vagy Te?

ISTEN NÉVJEGYKÁRTYÁJA

És nemcsak hallhatja a választ erre a kérdésre, hanem negyven nap elteltével bizonyosságul magával is hozza a hegyről (hogy mindenki fel- és megismerhesse) Isten névjegykártyáját, a tízparancsolatot. Mert a két kőtábla épp egy válasszal kezdődik a mózesi kérdésre, a következő módon: „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földjéről, a szolgaság házából” (2Móz 20,2). Hát emlékezz, KI VAGYOK:

- Én VAGYOK a tíz csapás minden csapása;
- Én VAGYOK a kettéváló tenger, hogy megmenekülhess üldözőid elől, és Én VAGYOK a víz, mely ellepte azokat, akik halálotat kívánták;
- Én VAGYOK a felhőoszlop, Aki elrejtellek ellenségeid elől;
- Én VAGYOK a tűzoszlop, Aki éjjel is bevilágítja utad;
- Én VAGYOK a megédesedő víz Marában, és elmulasztom keserűséged;
- Én VAGYOK a manna és a fűrjek, hogy ne láss szükséget ételben;
- Én VAGYOK a sziklából fakadó víz, hogy soha ne szomjazz meg.

Mert Én VAGYOK, AKI VAGYOK, minden mindenkben, JAHVE, a mindenek fölött álló Isten, és rajtam kívül nincs más, és Rajtam kívül soha nem lesz más, akire szükséged lehet. Mert MINDEN vagyok, ahogy mindig is MINDENED voltam, ha nem vetted is észre. Hát ne legyen, gyermekem, más istened rajtam kívül, és ne csinálj magadnak semmilyen faragott képet, mert Engem nem lehet sem szoborba, sem festménybe zárni, mint ahogy mások gondolják nem létező isteneikről.

És amíg Mózes megvilágosodott, és elindult a hegyről az örömhírral a nép felé, addig a választott nép, a szent nemzet egy aranyborjúnak áldozott... Itt volt hát az ideje, hogy ne csak Mózes tanuljon, hanem a nép is. De ez már egy másik történet.

(Folytatása következik)

Bemutatózik a Diakónia Keresztyén Alapítvány nagyváradi fiókja

„Amit akartok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük” (Mt 7,12).

Diakonia
Nagyvárad

A Diakónia Keresztyén Alapítvány Nagyváradi Fiókszervezetét 2013-ban alapította a Királyhágómelléki Református Egyházkerület.

Otthoni idősgondozással kezdődött a tevékenység, s jelenleg is folyik három településen; összesen öt idősgondozó végez szolgálatot. Nagyváradon Kiss Szidónia, Dudás Ottília, Gorobics Erzsébet, Élesden Tanc Anikó, Szilágyperecsben pedig Gáspár Erzsébet. Ez utóbbi helyen Zefer Andrea és Mihucz Károly szociális munkások, továbbá Bonczidai Xénia egészségügyi asszisztens is végzi a szeretetszolgálatot. Sajnos az elmúlt hónapban kerethiány miatt a diószegi munkapontunkon fel kellett függeszteni a szolgálatot. Itt és ezúton köszönjük meg a hűségesen végzett munkát Szűcs Ibolyának és Bernát Annamáriának, valamint a diószegi önkormányzatnak az eddigi támogatást.

Az alkalmazottak, képzett, tapasztalattal rendelkező és nem utolsósorban keresztyén értékrend szerint élő, odaadó, empatikus személyek.

Az otthoni idősgondozói szolgálatnak államilag elismert működési engedélye van. Olyan 65. életévüket betöltött idősek jogosultak a felvételre, akik már nem képesek ellátni önmagukat, egyedül élnek, és nincs semmilyen támaszuk, vagy a család által nyújtott segítség nem elegendő.

SZOLGÁLTATÁSAINK

1. Közösségi szolgáltatás: lakás tisztán tartása: porszívózás, feltörlés, személtelivel, mosogatás, tűzifabehordás, konyha és fürdőszoba takarítása, ruhák és ágynemű géppel mosása, orvoshoz és gyógyszerháza kíséret, hivatalos ügyek intézése, vásárlás, látogatás, beszélgetés, segítség, felügyelet az otthoni kezeléseken.

2. Otthoni alapápolás: általános személyi higiénia, fürdetés, intimmosdatás, hajmosás, borotválás, körömvágás, öltöztetés, ágyneműcsere, sétáltatás, segítség az étkezésben, inkontinenciás eszközök cseréje, vérnyomásmérés, vércukormérés.

3. Szociális integráció: informálás a szociális jogokról, részvételi lehetőségekről a társadalmi életben, újságolvasás, könyv felolvasása, bibliaolvasás, imádság, közös ének, lelki támasz, beszélgetés, világ eseményeinek megvitatása, szociális és közösségi szolgáltatásokról való informálás.

4. Segédeszközök kölcsönzése: járókeret, mankó, kerekesszék, betegágy.

Tavaly 11 144 látogatás során 67 099 szolgáltatást nyújtottunk. Összesen 147 idős embernek segítettünk abban, hogy saját otthonában minőségi életet tudjon élni.

ÉLETFÁJA IDŐSEK OTTHONA

Biharfélegyházán található a 28 idős embernek otthont nyújtó intézmény. Az otthonban 14 szakképzett személy, szociális munkás, egészségügyi asszisztens, ápoló, masször, gondozó dolgozik. A rokonok, családtagok látogathatják szeretteiket, korlátolás nélkül. Arra is lehetőség van, hogy szabadidejükben hazavigyék idős hozzátartozójukat. Ennek a szolgálatnak az intézményvezetője Porsztner Sarolta Emese; odaadóan végzi a mindennapi feladatokat.

GYERMEKPROGRAM

Hátrányos helyzetű családok gyermekeit is segítjük iskolai tanulmányaik elvégzésében. Nagyváradon, a Kolozsvári utcában található épületben, 15 gyermek kap naponta meleg ebédet. Egy szociális munkás, Balogh Rauch Mónika, és egy pedagógus, Gál Éva, segítségével felkészülnek a következő napi iskolai tevékenységre, emellett megpróbálják orvosolni a különböző problémákat is, valamint szabadidős tevékenységekkel is megörvendeztetik az ide rendszeresen járó gyermekeket.

MÉHECSKE VARRÓMŰHELY

A Méhecske Varróműhely Nagyváradon a Királyhágómelléki Református Egyházkerü-

let Szilágyi Dezső (Moscovei) utcai épületében működik. Arra hivatott, hogy fogyatékkal élőknek teremtsen munkahelyet, és biztosítsa számukra a megélhetést. A projekt 2016 óta működik, textilből készült termékeket varrnak és árusítanak: babzsákokat, táskákat, terítőket, háztartási cikkeket.

A projekt támogatója a Királyhágómelléki Református Egyházkerület és a HEKS Alapítvány. Lehetőséget adtunk iskoláknak, hogy osztályaikkal meglátogassák a műhelyt, betekintsenek a szabás-varrás rejtelmeibe, valamint kapcsolatba lépjenek fogyatékkal élő emberekkel, akik sokszor színesebbé teszik a mindennapjainkat.

Az elmúlt években kiállítóteremmel is gazdagodott a műhely. Ennek a projektnek a mozgatórugója Herman Noémi, aki öt éve kitartóan vezeti a programot, Istennek legyen hála érte.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ezek a szolgálatok, Isten kegyelméből, a fenntartók és adakozók adományaiból működnek. Köszönet a Királyhágómelléki Református Egyházkerületnek, hogy mindig támogatja mind anyagilag, mind erkölcsileg az egyre színesebbé váló programjait a Diakónia Keresztyén Alapítványnak. Köszönet partnereinknek: a HEKS Alapítványnak, a Szilágypercseni Önkormányzatnak, Bonczidai Csaba polgármesternek, a Szilágy Megyei Tanácsnak, a Bethlen Gábor Alapnak, a Magyar Kormányának, a Munkaügyi Minisztériumnak, a Bihar Megyei Szociális Igazgatóságnak. Köszönet a vállalkozóknak: Ferconst, a percseni Tinichigeria, a percseni Hunserv, Bisquert, Fusen Graphic, továbbá azoknak a magánszemélyeknek, akik adójuk 3,5%-ával támogattak. Köszönet az egyházközségeknek, a Bihar Református Egyházmegye Nőszövetségének, a Nagyvárad-olaszi Református Egyházközség Nőszövetségének, a Biharfélegyházi Református Egyházközségnek és a Biharvajdai Református Egyházközségnek.

A szolgálatunkkal mindannyian példát adunk gyermekeinknek, fiataljainknak, hogy amiképpen cselekszünk, ők is akképpen cselekedjenek, amiképpen gondoskodunk másokról, rólunk is akképpen gondoskodnak majd.

Intézményeinkbe betekintést nyerhetnek, valamint kapcsolatba léphetnek velünk a <http://www.or.diakonia.ro/> <https://or.diakonia.ro/> weboldalon.

DÉNES ÉVA ÜGYZVETŐ IGAZGATÓ

Idősek vasárnapja

Október elsején a Koltó-katalini Református Egyházközség a koltói templomban tartotta a 70 év feletti és azon párok találkozóját, akik 50 és 60 éve élnek házasságban.

Az ünnepi alkalmon Fodor Lajos nyugalmazott lelkipásztor, espereshelyettes hirdette Isten ígését az 5Móz 31,1–3 alapján. A prédikáció az idős Mózes állította a középpontba, illetve ecsetelte az öregkorral járó áldásokat és nehézségeket. Tanulásgként ezt a magvas gondolatot vonta le: életünk minden megért pillanatáért Istené a dicsőség!

A szószéki szolgálatot követően Ecsedi Árpád, a gyülekezet lelkipásztora megköszönte a lelki magvetést, és Isten áldását kérte a nyugdíjas szolgatárs életére. Ezután a Zsolt 31,16 alapján köszöntötte az egybegyűlteket, és imádkozott a jubiláló párokért. A gyülekezet kórusa azt igyekezett bizonyítani, hogy „aki szépen énekel, kétszer imádkozik”. Két, alkalomhoz illő szavalat emelte az ünnep hangulatát. Végül az arany- és gyémántlakodalmások emléklapot vettek át, a helyi önkormányzat pedig szerény ajándékkal és virággal lepte meg őket. Mindenek végeztével a kultúrotthonban terített asztal várta a közel 150 résztvevőt. A szeretetvendégséget rövid színpadi műsor előzte meg. Az unokákból és dédunokákból verbuválódott táncmuzsika csoport – gyerekek és fiatalok – a szülők, nagyszülők és dédszülők gyönyörűségére néptáncokkal és népdalokkal csalt könnyet a szemekbe. A meglepetés-előadást a nyugdíjasklub dalárdája zárta.

Bizonyára azon oknál fogva, hogy magam is, Istennek hála, immáron a bibliai korhatáron túl vagyok – „...A mi esztendőinknek napjai 70 esztendő, vagy ha feljebb 80 esztendő...” (Zsolt 90,10a) –, közvetlenül érintett ez az alkalom. Sőt felébresztett bennem néhány olyan gondolatot, melyeket az

alábbiakban meg szeretnék osztani a tisztelt olvasókkal.

Az öregedés tulajdonképpen biológiai folyamat, mely a legtöbb esetben együtt jár a testi s néha a szellemi – s most erős kifejezést használok – leépüléssel. Ugyanis az időskor nemcsak szép lehet, hanem sok esetben nyomorúsággal is járhat.

A magas életkort, a szép öregséget a Biblia Isten ajándékának tekinti. Ezért beszél több helyen az öregek megbecsüléséről, tiszteléséről. Hogy csak egy klasszikus példát említsek: „...a vén ember orcáját becsüld meg” (3 Móz 19,32). De ír arról is, hogy a bölcs öregek áldásul vannak, tanácsuk megfogadása élet. Hogy a szülők tisztelete alapvetően hozzátartozik az öregek megbecsüléséhez. Lelkükre köti a fiataloknak, hogy tiszteljék az időseket, és hallgassanak rájuk: „...hasonlatosképpen ti ifjabbak engedelmesskedjétek a véneknek” (1Pét 5,5a).

Ahogy már jeleztem, a hívő ember a szép és tartalmas öregséget Isten ajándékának tekinti, melyért imádkozni kell. Az időskor

szép hálaadása és könyörgése a 71. zsoltár (elolvasásra ajánlom).

Azzal zárom felvetéseimet, „...hogya e mi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házuk a mennyben” (2Kor 5,1).

Ez adjon reménységet minden idős embernek!

Végül utolsó utáni gondolatként szabad legyen megjegyznem, sajnos az utóbbi néhány évtizedben nagyon sokat változott a világ. Az emberi kapcsolatok, ezeken belül a családok fellazulása oda vezetett, hogy már az idősotthonokba sem könnyű a bejutás.

Az okot Konrad Lorenz magatartáskutató világosan leírja, amikor így fogalmaz: „... az érzelmi fagyhalál különösen azokat az örömeket és fájdalmakat fenyegeti, melyek társas kapcsolatainkat – házastársunkhoz, gyermekeinkhez, szüleinkhez, rokonainkhoz, barátainkhoz való kötődésünket – jellemzik”.

Ezt kellene megváltoztatnunk az Ige mértéke alatt!

VARGA KÁROLY

Jankafalviak a Tisza-tónál

Szeptember 30-án, még a nyári meleg utolsó napját kihasználva, gyülekezeti kirándulást szerveztünk a Tisza-tavi Ökocentrumhoz.

Az ötven férőhelyes buszt gyülekezetünk és néhány szomszédos gyülekezet tagjai töltötték meg. Korán indultunk, olyannyira, hogy a hortobágyi kilenclyukú hídnál még az árusok is csak akkor kezdték portékáikat kipakolni, mikor odaértünk. Így azonban időben úti célunkhoz érkeztünk, ahol két csoportra osztva körbevezettek bennünket, majd egy 3D-s filmet néztünk meg a Tisza-tóról, ezt

követően pedig a tavon csónakáztunk is. Az ott töltött idő hátralévő részében volt, aki még az Ökocentrum területén, volt, aki Poroszlón nézett szét.

A fellegek érkezésekor mi már el is indultunk hazafelé. Igaz, még Debrecenben megálltunk egy kicsit, ahol szabadon lehetett megtekinteni a főteret, a nagytemplomot, vagy éppen a környékbeli üzleteket. Jó páran beültünk a nagytemplomi evangelizációs istentiszteletre is, ahol Hajdú Zoltán Levente szőládi lelkipásztor és a Neonhal együttes szolgált. Áldott élménye volt ez is a napnak, éppen úgy, mint a kirándulás és a ragyogó napsütés. Már sötétben értünk haza, elfáradva, de élményekkel gazdagodva. Soli Deo gloria!

JAKÓ SÁNDOR ZSIGMOND

Hálaadó istentisztelet és lelkészbeiktatás Micskén

A templom teljes megújulásáért és az abban megvalósított korszerű fűtésrendszerért ünnepi istentiszteleten adott hálát a Micskei Református Egyházközség. Ezen az alkalmon iktatták be Barabás Attila lelkipásztort.

2023. október 1-én a Bihar megyei Érmelékhez tartozó Micskén csodálatos napsütéses napra virradtunk. Már a kora reggeli órákban nagy volt a sürgés-forgás a falu központjában levő Balogh Péter Művelődési Házban. Asszonyok és férfiak azon fáradoztak, hogy a templomi ünnepségre érkezőket az istentisztelet után asztalhoz ültethessék és vendégül láthassák. Micske református közössége ünnepre készült, Isten kegyelméből egy hosszú út megállójához érkeztek, hiszen alig másfél év alatt sikerült felújítaniuk a műemlék református templomot. Modern, hatékony fűtésrendszert szereltek be, a templombelsőt megújították, a külsőt teljesen új köntösbe öltöztették.

Isten kegyelméből a mi templomunk helyreállítása elkészült, ezért ez ünnepi alkalommal perselyes adakozást hirdettünk a hadadi és a csekelaki új templom építésének támogatására.

A 11 órakor kezdődő istentiszteleten a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke, Bogdán Szabolcs János hirdette Isten ígését a 2Kor 3,1–3 alapján. Az igehirdetésben hangsúlyossá vált, hogy Isten vezet bennünket, csak kérnünk kell. „Hogy ki milyen ember, az meglátszik életéből, cselekedetéből. Hogy milyen gyümölcse van a Krisztus benned való lakozásának mások életére nézve – ez is fontos a mai napon. Fontos kérdés az is, hogy Isten bennünket, mint gyülekezetet, a világban elhelyezett, mint leveleket, akiket olvas minden ember. Vagyis életünkben, minden dolgainkból láthatóvá kell válnia hitünknek és abból fakadó cselekedeteinknek!” – fogalmazott az igehirdető.

KÖSZÖNTÉSEK

Az igehirdetés után a helyi lelkipásztor köszöntötte a vendégeket: egyházi és világi előjárókat, röviden ismertette az elvégzett munkákat, majd felkérte a megjelent világi előjárókat, hogy szóljanak a közösséghez. Először Nagy Éva, a bukaresti Vallásügyi Államtitkárság tanácsosa szólta a gyülekezethez. Örömeinek adott hangot, hogy együtt ünnepelhet a micskei közösséggel. „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van...” – ezekkel a sokatmondó sorokkal kezdte a tanácsos asszony a köszöntőjét. Majd azt is elmondta, hogy minden ilyen alkalom ünnep

számunkra, mert valami maradandót akkor alkotunk, ha megőrizzük értékeinket, ha van elképzelésünk a jövőről. Ha az egész közösség egymást segítve járja az életutat, biztos siker lesz az ajándék. Végül a szépkorúak világnapiján az idős testvérek számára is áldást és egészséget kért Istentől.

Szabó Ödön képviselő örömeinek adott hangot, hogy jól látható nyoma van a segítségnek. Látható, hogy nem volt hiábavaló a segítségnyújtás, akár az Államtitkárság, akár a Megyei és Helyi Tanács részéről. Köszönetét fejezte ki azért is, hogy segíthettek, akár országos, akár helyi szinten.

LELKÉSZBEIKTATÁS

De nemcsak a templomfelújításért adott hálát a gyülekezet, hanem a lassan négy esztendeje Micskére érkezett lelkipásztort, Barabás Attilát is beiktatták hivatalába. A beiktatási szertartást Bara László esperes végezte, aki arra hívta fel a figyelmet, hogy a lelkipásztor példa a gyülekezetben.

Lelkipásztornak lenni nem csak nehéz, hanem az egyik legnehezebb szolgálat. Nem könnyű vasárnapról vasárnapra ígét hirdetni a gyülekezetnek úgy, hogy az emberi szíveket meg tudja érinteni. Nem könnyű keresztelni vagy esketni, de a gyászolókat is vigasztalni, szomorkodókat erősíteni. Mégis tenni kell, minden körülmények között. Ezt a munkát viszont nemcsak szavakkal végzi a lelkész, hanem egész életével is.

Történetesen, ebben a helyzetben, az egész család szolgálatban áll, a feleség az Egyházmegye diakónusa, ott végzi szolgálatát. Nemcsak a lelkipásztor, hanem egész családja is ott van a gyülekezet előtt, mint akiknek élete ismert a tagok előtt – hangsúlyozta az esperes, majd kiemelte, hogy a szolgálat akkor lesz áldásos, ha „a lelkipásztor borzasztóan szereti a gyülekezetet, és a gyülekezet is az ő lelkipásztort”. Majd átadva a jelképeket (Biblia, kulcs és pecsét) arra kérte a lelkészt, hogy ezeket szem előtt tartva legyen Isten hű sáfára. Majd a vendég lelkipásztorok mondtak áldást egy-egy bibliai idézettel a beiktatott lelkészre, Isten áldását kérve a szolgálóra, a szolgálatokra és az egész gyülekezetre. Áldáskérőként volt jelen: Botos Júlia vedresábrányi, Orosz Márta érbogyoszlói, Gavallér Lajos nyugalmazott micskei lelkipásztor, dr. Geréb Miklós tóti, Kun Attila Árpád magyarkirályfalvi és Szűcs Zoltán apátkeresztúri lelkipásztor.

Ezután Bertalan Lajos, a gyülekezet főgondnoka emelkedett szólásra. Elsősorban az Isten iránti hála és köszönet, valamint az a hitvallás fogalmazódott meg első mondataiban, hogy Isten szeretete kézzelfogható Micskén. A Jn 3,16 alapján arra is kitért főgondnok atyánkfia, hogy Isten szeretetének világos bizonyítéka az is, hogy Gavallér Lajos nyugdíjba vonulása után alig néhány hónappal Isten új lelkipásztort (és családot) rendelt a micskei gyülekezet élére. „Hálával a szívünkben éreztünk a mai istentiszteletre, mind a felújított templomért, mind a szolgálatra rendelt lelkészért. Adja az Úr, hogy ezután is legalább ennyien hallgassuk lelkipásztorunk igehirdetését” – fogalmazott a főgondnok. Végezetül köszönetét fejezte ki a gyülekezet nevében a lelkipásztor odaadó munkájáért. A köszönet jeleként dr. Oláh József gondnokkal együtt új palástot adtak át a lelkipásztornak. A tiszteletes asszonyt virágcsokorral ajándékozták meg, megköszönve az ő szolgálatát is.

Nyugalomba vonult Dénes Károly lelkipásztor

Negyvennégy évi lelkészi szolgálat után kibúcsúzott a borsi református gyülekezetből Dénes Károly lelkipásztor. Harminchárom éven át szolgált parókus lelkészként a határszéli bihari településen. A templomot megtöltő gyülekezet hálás szívvel mondott köszönetet lelkipásztornak, odaadó, lelkiismeretes munkájáért, az együtt megélt évekéért.

„Egy hozzánk közel álló elbúcsúzása mindig úrt hagy maga után, de ez a gyülekezet szerencsésnek mondhatja magát, mivel nyugalomba vonuló lelkésze itt marad a községben” – fogalmazott Filep Attila esperes, az első korinthusi levél 15. részének és 58. versének magyarázatában.

Az igehirdető rámutatott, hogy az eltelt 33 esztendőért, a gyülekezeti közösségben elért eredményekért hálás lehet a szív. Ezután is tovább kell buzgólkodni az Úr dolgában. „Jegyezzétek meg, hogy Istennek szerelmes gyermekei vagytok, akiket továbbra is bátorít és buzdít” – hangsúlyozta a bihari egyházmegeye esperese.

„Harminchárom esztendő... Ez is eltelt. Ez is elmúlt. De ennek mi együtt mind részei voltunk” – mutatott rá a kibúcsúzó Dénes Károly lelkipásztor, aki a 122. zsoltár versei

alapján hirdetett ígét. „Mikor az ember elköszön, mikor tudja, hogy valami véget ér, mit kíván a maradottnak? Béke veled! Ha megvan a lelked nyugalma, akkor képes vagy a boldogságra, akkor képes vagy arra, hogy hálát adj” – folytatta gondolatait.

Az eltelt éveket Dénes Károly így értékelte: „Ahol békesség van, ott van béketűrés. Ott van építkezés, és tudjuk, hogy az élet nehézségeit képesek vagyunk együtt elhordozni. Ahol az emberek összefognak, ott van építkezés. Akár téglából, akár lelkileg. Jönnek emberek, politikusok, akik ígérnek min-

dent, de egyedül Isten hűséges az emberhez. Ahol a békesség megvan, ott megvan a jövő boldogulásának a reménysége.” „Köszönöm Istennek, hogy köztetek lehettem és veletek lehettem” – zárta gondolatait az igehirdető.

A továbbiakban is a kibúcsúzó lelkipásztornál maradt a szó: felvázolta életútját, felsorolta szolgálati helyszíneit. Mint mondta, 1979-ben ő volt a legfiatalabb lelkipásztor, 2023-ban pedig ő a legidősebb lelkész az egyházmegyében, de talán az egyházkerületben is. Kiemelte a nagyobb gyülekezeti munkákat, köszönetet mondott a gyülekezeti munkatársainak és a teljes gyülekezetnek. „Én ebben a közösségben jól éreztem magam. Vidáman szolgáltam. A kiegészés soha nem fenyegetett. Egyedül Istené a dicsőség” – zárta szavait Dénes Károly.

Az istentisztelet további részében az esperes, a gyülekezet gondnokai, a helyi polgármester, a meghívott lelkipásztorok méltatták a nyugalomba vonuló lelkész érdemeit, átnyújtották ajándékaikat. Szolgált a gyülekezeti énekkar, szavalt Bajgyik-Baranyi Botond. A templom előtti téren fellépett a helyi Görbőc néptáncgyűttes. Az alkalom a kultúrházban vendéglátással folytatódott.

FÁBIÁN TIBOR

Kívül-belül megszépült az amaci templom

Hálaadó istentiszteletet tartottak az amaci református templomban szeptember 17-én, vasárnap 13 órakor. Az ünnepi istentiszteleten Bogdán Szabolcs János püspök hirdette Isten ígétét. A templom felújításának részleteit Keresztúri Erzsébet helyi lelkipásztor ismertette.

A gyülekezetbe érkezésemkor, 2010 novemberében, egy jó állapotban lévő templomot vettem át. A gyülekezet nagy munkát tudott a háta mögött: a 2000-es évek elején a templom falainak a vízszintes szigetelését megoldották, az épületet kívül-belül felújították.

A felújítás alkalmával a helyükről elmozdított padok és mőzesszék annyira rossz állapotban voltak, hogy nem tették őket vissza a helyükre. Átmenetileg máshonnan kiselezett padok kerültek a templomba. Ezeknek mellvédjük nem is volt. Érthető, hogy a gyülekezet új templompadokat szeretett volna az átmenetiek helyébe. A templom két karzata is felújításra szorult, a nyílászárók pedig cserére.

2015-ben a karzat felújítását a gyülekezet önerőből meg is valósította. 2018-ban pedig a Román Kormány Vallásügyi Államtitkárságának anyagi támogatásával és jelentős gyülekezeti hozzájárulással az elektromos hálózatot sikerült teljesen kicserélni, a templom régi

ablakait új, hőszigetelt, fakeretes ablakokra cseréltetni, illetve a falakat és a mennyezetet is teljesen felújíttatni.

2021-ben nagy öröm érte a gyülekezetet, amikor a Magyar Templomfelújítási Program keretében, a budapesti Miniszterelnökség Egyházi és Nemzetiségi Kapcsolatokért Felelős Államtitkársága jóváhagyta a gyülekezet 15 millió forintos pályázatát. A támogatásból 2021-ben új templomi bútorzat, az eredeti padok mintájára készült templompadok és papiszék került az ideiglenesen használt padok és mőzesszék helyére. Az új bútorzattal a templom visszanyerte eredeti, népies, magyaros jellegét.

A projekt megvalósításának második évében, 2022-ben, megújult a teljes templomkülső, a támogatás mellett jelentős gyülekezeti hozzájárulással. A külső felújítás során kijavítottuk és lefestettük a templom toronysisakját, a templomhajó bádoglemez tetőjét, a homlokzat új vakolatot és díszítőelemeket, a bejárat pedig új tölgyfa ajtókat kapott. Kicsereeltük a toronyban a zsalugáttereket, az ereszcatorna lefolyóit, az esővíz elvezetését megoldottuk, és a templom körül járdát öntettünk.

A felújítás nyomán, Istennek legyen hála, szépen megújult az amaci református templom. Most településünk egyik legimpozán-

sabb épülete. Templomunk, mint minden más templom, akkor igazán szép, amikor megtölti az Istent dicsőítő gyülekezet.

Az amaci református templom Isten házához illően, megszépülve várja építésének 200. évfordulóját. Ez – Deo volente – 2027-ben lesz. Istené a dicsőség, aki gondot viselt itt élő népére az elmúlt kétszáz év alatt, és hitünk szerint ezután is velük marad.

Az amaci református templom bejárata fölött Luther zsoltárparafrázisának kezdő sora olvasható: Erős várunk nekünk az Isten. Az elmúlt időszakban megtapasztaltuk e szavak igaz voltát, és megerősödtünk Istenbe vetett hitünkben. Templomépitő eleinkkel együtt valljuk: Valóban erős várunk nekünk Isten.

KERESZTÚRI ERZSÉBET

Presbiteri konferenciát tartottak Fugyivásárhelyen

Megtartotta éves konferenciáját a Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége.

Szeptember utolsó hétvégéjén, szombaton délelőtt tartotta meg konferenciáját a Bihari Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége Fugyivásárhelyen a református templomban.

A találkozóra az egyházmegye 45 egyházközségéből mintegy 140 résztvevő érkezett: presbiterek, gondnokok, főgondnokok, lelkészek.

Mint minden alkalommal, most is igehirdetéssel kezdődött a tanácskozás. Oláh Ferenc Krisztián, a helyi gyülekezet lelkipásztora szolgált nyitóáhitattal a Mt 16,13–18 alapján. Igemagyarázatából kitűnt, hogy a Szentírás szerint Jézus nagyra értékeli a gyülekezetet, de sajnós napjainkban a kényelem miatt (világhálós élő istentiszteletek közvetítése) már sokan nem tartják fontosnak a gyülekezést. Isten maga építi a gyülekezetet, és nem az emberek. Az egyház lehet az a nagycsalád, ahol együtt tudunk lenni, és ahol mindenkinek van feladata.

Az igehirdetés után Vasil István, az egyházmegyei presbiteri szövetség elnöke köszöntötte a konferencia résztvevőit. A köszöntések rendjén megszólalt Filep Attila esperes, Garnai Sándor egyházmegyei főgondnok és Tóth András, az egyházkerületi presbiteri szövetség elnöke. Végül Erdei Gábornak, a Magyarországi Presbiteri Szövetség elnökségi tagjának és Békési Egyházme-

gyei szervezőnek az üdvözlését hallgathatták meg a résztvevők.

Kelemen István hegyközszáldobágyi református lelkipásztor előadást tartott *Épített mennyország* címmel. A Szentírásban az első építő Jákob volt: Bételnél felállított egy követ, és oltárt épített (1Móz 28,18–19). A héber nyelvben a „felállít” igének alkot, teremt jelentése van. Az első templom két oszlopa nagyon fontos üzenettel bír, ezek Jákín és Bóaz oszlopai (1Kir 7,15–22). Az egyik jelentése „felállít”, a másiké „megtart”. A kettő együtt fontos, mivel biztosít afelől, hogy Isten megteremti, de meg is tartja a világot – tudhattuk meg a lelkipásztor magyarázatából.

Egy kis szünet után Lucza István Attila, Sarmaság-Bányatelep református lelkipásztora *Gyülekezetépítés* címmel ismertette egyházközségének történetét. A kezdet na-

gyon nehéz volt, mert azt sem tudták, pontosan hány református él a Bányatelepen. Az első kapcsolatfelvétel családlátogatással kezdődött. Küzdelmes évek következtek, sok erőfeszítéssel. Az első úrvacsorát 2001-ben, újkényér ünnepére szolgáltatták ki, egy romos épületben, s azt kilenc évig használták – amíg kicsinek nem bizonyult. Akkor megérett a gondolat: templomot kell építeni. Az elhatározást tett követte, s a gyülekezeti tagok szorgosan kivették részüket a munkából. A gyülekezet életében nagyon fontos a presbiterek egyetértése, munkálkodása és a jó viszony ápolása velük, magyarázta a lelkipásztor.

A konferencia Filep Attila esperes áldásával ért véget, majd a házigazdák szeretetvendégségre hívták a jelenlevőket.

TÓTH ZSIGMOND BÉLA PRESBITER, A BREME PSZ ALELNÖKE

Hálaadás a megújult szilágyborzási templomért

Az elmúlt négy évben az alig több mint 200 lelkes szilágyorsági közösség kívül-belül felújította templomát.

Ünnepi istentiszteletre gyűltünk össze október 8-án a szilágyborzási templomban az épület külső-belső felújításának befejezése alkalmából. A kis lélekszámú közösség templomfelújítását a Bethlen Gábor Alap és a romániai vallásügyi államtitkárság támogatta, az egyházkerület közigazgatási ügyosztálya pedig a pályázatok ügyintézése során nyújtott hathatós segítséget.

Bogdán Szabolcs János püspök hirdetett igét az ApCsel 14,21–28 alapján, kiemelve a gyülekezet nagyszerű helytállását. Nagy út áll mögöttük, ami nem volt zökkenőmentes, de a mai mérföldkő jelzi, hogy Isten végig mellettük állt és megsegítette őket ebben a felújításban. Gyönyörű a felújított templom és a szószék, de a legszebb a benne hirdetett élő ige és élő gyülekezet.

Az igehirdetés után Iepure-Tőtös Emese Brigitta házigazda lelkipásztor köszöntötte

az egybegyűlteket és a meghívottakat. Köszönetet mondott minden támogatónak: a családoknak, a román és a magyar kormányoknak, a polgármesteri hivatalnak.

Seres Dénes, az RMDSZ Szilágy megyei szervezetének elnöke is köszöntötte az ünneplő gyülekezetet. Számára felemelő érzés egy maroknyi közösség munkáját és összefogását látni. A jövőben is erre az összefogásra buzdította a közösséget.

A borzási énekkar szép énekekkel és verssekkel gazdagította az ünnepi istentiszteletet, majd Iepure-Tőtös Emese Brigitta lelkipásztor röviden ismertette a négyéves felújítási munkálatot. Külön köszönetet mondott Péter L. György gondnoknak a szeretetteljes hozzáállásáért, valamint Kállai Szabolcs kivitelezőnek és csapatának, akik szakszerű munkát végeztek.

Bernáth István polgármester és Péter L. György gondnok is köszönetet mondtak a lelkipásztornőnek azért, hogy lelkesen és nagy törődéssel állt a munkálatok és a gyülekezet mellé. Majd a meghívott lelkipásztorok köszöntötték a gyülekezetet e jeles napon, és egy-egy igével kértek áldást a megújult templomra és a gyülekezetre.

Az ünnepi istentisztelet szeretetvendégséggel zárult a gyülekezeti teremben.

Isten áldása legyen a borzási gyülekezetben, hogy a megújult templomot megújult szívek töltsék be!

Kárpát-medencei imanap-előkészítő konferencia a Hungarikum Ligetben

A 2023. október 5–8. között – „Magyarország szívében” – megtartott konferencián a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Nőszövetségének képviselőjében Nagy Erika, Kiss Csilla, Arday Erika vettünk részt, de képviseltette magát Erdély, Felvidék, Délvidék, Kárpátalja is, illetve az anyaországi egyházkerületek.

Budapesten találkoztunk Balog Zoltán dunamelléki püspökkel. Veress Sándor főgondnok beszélt a Ráday Ház tüzeset utáni helyreállításáról. Meglátogattuk a Házban működő látványos és érdekes Bibliamúzeumot. Megtekintettük a pompázatos Károlyi-Csekonicz-palotát. Kecskeméten a gyönyörű templomban megtartott áhítat után a gyüle-

kezeti teremben hallhattunk három előadást, egyet levéltári, kettőt oktatási témában.

A lakiteleki Hungarikum Ligetben tett látogatáson „az értékek kikötőjét” ismerhettük meg: Bibliaház, kápolna, Kölcsey Ház, jurttábor, Pálinka Ház, Széchenyi Ház, Ferencz Béla kőjurtájának csodálatos faragásai, Borház, Liget Szépe gyógyfürdő,

Hungarikum Kiállítóház. Ezt mindenkinek érdemes látnia! Végül a lakiteleki református templomban úrvacsorás istentisztelettel zárult a találkozó.

Hálás köszönet a lélekemelő napokért a házigazda Dunamelléki Református Egyházkerület Nőszövetségének, dr. Svébisné Juhász Márta elnök és Szabó Zsuzsa titkár főszervezésének.

December első vasárnapján, 3-án léleken együtt fohászokunk majd a Kárpát-medence magyar református gyülekezeteiben Isten megtartó oltalmáért és a „ránk bízott drága kincs” (2Tim 1,14) megőrzéséért. Dicsőség az Istennek!

ARDAI ERIKA

ALPINBIST

Templomok, műemlékek,
egyházi épületek felújításában és
karbantartásában nyújtunk segítő kezet.
Tornyok, toronydíszek festése, felújítása,
bádogolása;
villámhárítók és ereszcatornák
szerelése ipari alpin technikával,
állványozási költségek nélkül.
Ha pontos és precíz munkára van
szüksége:
Alpinbist Kft.

0755-312.904 | office@alpinbist.ro

	ÓSDI, ELAVULT	HÁMOZNI KEZD!	BOLDOG- SÁG	OLASZ HELYESLÉS	AZ ABC 10. BETŰJE	
1						G
SIVATAGI VÍZMOSÁS					LENMAG!	
RÓMAI EGYES NÉPI JÁTÉK		VANÁDIUM VEGYJELE SPANYOL AUTÓJEL		DABAS HATÁRAI! REZI HATÁRAI!		
2	INDULAT- SZÓ	ZSEBTELEP KÖZPEPE! TOLDALÉK		ROHANNI KEZD! ... CULPA		
ÜTÉST VÉD			ANGOL MÉRFÖLD TÉVÉ!			
KÖZÉPFÜLL		ANGOL ÍRÓ (JAMES) KÖZÉPKÉK!		LEMEZ SZÉLEI! ELÓTAG: GIGA-		
S						

Fricska – Egy hűségese asszony

Wormann Edit asszony híre elterjedt az egész angol birodalomban. Férje áthajózott Amerikába, hogy ott szerencsét próbáljon, és aztán visszatérjen szeretteiért. Edit asszony tíz évig várta vissza. Se levél, se pénz, semmi nem érkezett tőle ez idő alatt. Edit asszony kora reggeltől késő estig a varrógép mellett ült, hogy megszerezze gyermekei számára a mindennapit. Minden kérőt elutasított. Egyszer elhatározta, nem vár tovább, és megkeresi elveszett férjét. Éjnek idején egy Amerikába induló hajóra szökött, és elrejtőzött a szellőztetőhelyiségben, de rátaláltak. A partra szállás után átadták a rendőrségnek, és börtönbe került.

Úgy látszik, hogy minden áldozata hiábavaló volt! De nem, a Mennyei Atya nem feledkezett meg a hűségese asszonyról.

New Yorkban éppen szegényes szállodájában ült férje, amikor bement a rádió: Figyelem, figyelem! Bostonban elfogtak egy asszonyt – Wormann Editnek hívják –, aki potyautasként jött Amerikába, hogy férjét megkeresse. Hol van a férje? Jelentkezzen! A férje azonnal a rendőrségre sietett. Együtt tértek vissza Angliába. Az egész országban csodálattal adóztak Edit asszony hűségének és bátorságának. Férje jó állást kapott, és a sokat szenvedett család végére révbe ért.

Segítségre van szüksége vagy segíteni szeretne?

Hívjon bizalommal hétfőtől péntekig 15-20 óra között!

TELEFONOS SZERETETSZOLGÁLAT
0265 55 55 55

Kolozsvár • 2009
Marosvásárhely • 2011
Nagyvárad • 2021

www.telsz.ro
office@telsz.ro
telsz

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Felelős szerkesztő és hírszerkesztő: Erdei-Árva István Béla. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Csúry István, Gheita-Szabó József Levente, Fábán Tibor, Jakó Sándor Zsigmond, Póti Eduárd-János, Tóth Beáta, Varga Botond, Wagner Erik. Szerkesztőségünk postacíme: Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Bihar megye, irányítószám: 410202. Tel.: 0765-926002, 0259-435386. E-mail: harangszo.ujzag@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszo.ujzag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenczi Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hivatalkon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.